

LETNÍ
DVOJČÍSLO

základní
škola
dobřany

9 KINČ PODLAVIČK

Obsah:

Partnerské návštěvy

OČBRMU na 1. stupni

Akademie

Příloha - Letní čtení

Školní rok
2025/2026

BLÍŽ SOBĚ

Počátek našeho skoro čtyřdenního výletu započal čtvrtedenního rána 14. 5. 2026 kolem sedmé hodiny. Byla před námi desetihodinová cesta autobusem. Cestu jsme si krátili hrami na mobilu, povídáním a jezením. V pět hodin odpoledne jsme konečně dojezdili do slovinských Břežic za našimi slovinskými přáteli. Konečně nastala ta chvíle, kdy jsme se všichni potkali a mohli si pohlédnout z očí do očí. Celá jídelna, kde jsme se potkali, byla zaplněna našimi partnery, jejich rodiči, učiteli. Po krátkém osvěžení výbornými slovinskými jahodami jsme si vyměnili dárky a od té doby už jsme byli se svými novými kamarády.

Další den jsme začali akcí jménem Titanic, což byla sportovní akce, jejímž cílem bylo dostat se

ve skupinách a při vzájemné spolupráci na druhou stranu "vody", aniž bychom do ní spadli. Následovalo 6 workshopů, které trvaly do odpoledne. Vyzkoušeli jsme si jógu, mindfulness, vaření, nošení vajíčka na lžici, tvorbu plastické zeměpisné mapy, ztvárnění barokní stavby a hru, kdy jsme chodili po škole a zkoumali nalepené papírky s otázkami z fyziky, chemie a přírodopisu. Po náročném dni mě čekal bohatý oběd u mé Slovinky. Ochutnala jsem také jiná jídla, jako třeba palačinku plněnou šunkou a sýrem. Poté se dostavily další slovinské i české kamarádky, se kterými jsme uspořádaly menší party.

Třetí den by se dal nazvat jako den muzeí. Čekala nás rovnou návštěva dvou muzeí. První muzeum bylo na vesnici, kde jsme se dozvěděli něco o slovinské historii. Jednalo se o technické muzeum, kde jsme v průběhu prohlídky viděli auta, kola, koloběžky z minulého století, rádia, vodní kolo aj. Druhé muzeum se nacházelo v Lublani, což je hlavní město Slovinska, a tentokrát to bylo muzeum iluzí. Tady jsme si zařídili, vše jsme vyzkoušeli, občas žasli, jak je něco možné, bylo nám i špatně, když jsme byli ve válci, který se otáčel. Po návratu do našeho slovinského domova jsme začali balit, protože další den byl už den odjezdu. Den, kdy se z návštěvy máme vrátit domů, ačkoliv ne všem se chtělo.

Poslední den nám nezbývalo nic jiného než se rozloučit s našimi novými kamarády a naskládat zavazadla do autobusu. Pro některé bylo loučení obtížné a slzy se nedaly zastavit. Po cestě domů jsme se ještě zastavili na Veliké Planině, což byla bačovská vesnička ve výšce 1600m. Na vrchol jsme vyjeli lanovkou, zůstali jsme zde asi dvě hodiny a zase jsme se vrátili k autobusu. Neuvěříte, dokonce jsme se i koulovali. Výhled byl z této výšky nádherný. Cesta domů se chýlila ke konci, o půlnoci jsme konečně dorazili do Dobřan a tím skončil náš menší výlet.

Děkujeme, že jsme si výměnný pobyt mohli zažít. Byla to pro nás příležitost procvičit angličtinu, vyzkoušet si být někde jinde a vše zvládnout bez rodičů, získali jsme nové přátele a těšíme se na příští rok, až se v květnu 2027 uvidíme a ukážeme slovinským kamarádům naše město a okolí.

Veronika Topinková, Adéla Lockerová, 8.B

PO PROJEKTU NA OKRUH

Dne 16. května se konalo krajské kolo Zlatého listu v Holoubkově. Z naší školy jely dvě skupiny z druhého stupně a dvě skupiny rybářů v doprovodu paní učitelky Boudové a jednoho z vedoucích rybářů Karla Ryšavého. Do Holoubkova jsme jeli vlakem s přestupem v Rokycanech. Během jízdy se nic moc nestalo až na to, že Tonda nechal telefon ve vlaku. S sebou jsme si vezli projekt na téma, co děláme pro přírodu v rozsahu čtyř A2. Museli jsme si také připravit prezentování na dvacet minut. Když jsme přišli na místo konání, tak jsme měli chvíli pauzu, poté si šli rybáři obhájit svůj projekt a jedna skupina vyrážela. Chvilí poté jsme šli i my, jakmile jsme si obhájili projekt, tak jsme vyrazili. Na trase bylo celkem 10 stanovišť, kde jsme řešili různé poznávačky. Naštěstí jsme se nemuseli stresovat časovým limitem. Když jsme poté přišli z okruhu zpět na start, tak bylo vyhlášení. Naše skupiny z druhého stupně byly druhé a rybáři byli čtvrtí. Cesta do Dobřan proběhla v pohodě.

Pokud bych měl srovnat naše kolo s krajským, poznávačka na cestě měla v krajském kole mnohem těžší otázky. Lehčí bylo naopak to, že nešlo o čas.

Oceňuji ochotu pořadatelů všechno nám před startem vysvětlil, dokonce i na trati, dále oceňuji porotu u obhajoby, měli velmi dobré otázky, kterými nás párkrát zaskočili. Díky Zlatému listu jsme se dozvěděli spoustu nových informací.

Celý den se mi líbil a všem bych doporučil zúčastnit se Zlatého listu a zažít postup do krajského kola.

Daniel Topinka, 9.B

SLOVINSKO

Ve čtvrtek v 6:30 hod přijel autobus před dobřanskou školu. Jeli jsme celkem 10 hodin se zastávkami, asi 660 km. Do Brežice jsme přijeli odpoledne k jídelně základní školy a tam nás přivítali, seznámili jsme se s místními dětmi i rodiči a rozdělili jsme se do rodin. Večer jsme strávili ve slovinských rodinách a vzájemně jsme se poznávali.

Druhý den dopoledne jsme navštívili brežickou školu. Tam pro nás připravili různé programy, jako např. stopovačku nebo sportovní soutěže v tělocvičně. Po obědě jsme šli do odpočinkové herny s pohovkami a stavebnicemi lega, fotbálem apod. Tu jsme slovinským spolužákům záviděli. Po svačině jsme jeli zase do našich rodin. Mě vzali na koncert do zámku v Brežici, kde vystupoval Tobi, můj kamarád Slovinec.

Já jsem měl také velmi dobrou rodinu. Domluvil jsem se perfektně. Měli krásný dům. Venku stál i gril. A celý barák byl velmi pěkný. Opravdu jsem si to tam náramně užil. Doufám, že pojedu i příště. Měl jsem týden předtím narozeniny, tak jsem dostal narozeninový dárek i dort. Na míči, dárku, který jsem od nich dostal, je napsáno: I'm happy we got to know each other. Thank you for the great experience. Jan. Míč je duhový a velmi pěkný. Vzali mě do „nákupáku“, který je něco jako naše Penny, jen tam bylo vše bio. Měli tam velmi málo nezdravého. Slovinsko je celkově pěkné. O prázdninách možná pojedu do Slovinska znova. Takže se s Janem možná setkám.

Michal Hrbáč, 5.A

V sobotu jsme jeli do muzea. Byly tam staré automobily, stroje a mlýn. Další zastávka byla v muzeu optických iluzí - to bylo super. Potom mě moje rodina vzala na pouť. Byli jsme na autodromu, na ruském kole, na střelnici. Pak jsme se prošli po městě. Poslední den v neděli jsme po snídani přijeli ke škole a rozloučili se. Nakonec jsme vyjeli lanovkou na horu Velika Planina, vysokou 1666 m. Tam byly pastevecké chaty a krásné výhledy. Výlet do Slovinska se povedl. Poznali jsme nové kamarády a měli hezké zážitky. Trochu nám to kazilo počasí, protože bylo chladno a pršelo. Ale už se těším až příští rok přijedou slovinské děti (slovinsky otroci) tentokrát k nám do Dobřan.

Šimon Sýkora, 5.A

OBERTRAUBLING

Ve dnech 26.4. a 13.5. jsme prožili dny se spřátelenou školou z Obertraublingu. V Německu se mi líbily památky v Regensburgu a chutnala mi tam zmrzlina. U nás na výletě v Plasích bylo super hrát minigolf.

Aneta Kousalová, 4.C

Jsem ráda, že jsem potkala Caren a že jsme se nějak dokázaly domluvit.

Dostala jsem krásný dárek.

V Německu měli výbornou zmrzlinu.

Evelína Kunitzká, 4.C

V Německu to bylo moc hezké. Taky jsem dostala hezký dárek. Výlet tam byl prima a zmrzlina mi také moc chutnala.

Emma Mavler, 4.C

Š OČBRMU ODVRÁTÍME POHROMU

Jsme zase o něco chytřejší. Bojíme se míň a míň. Možná jednou zabráníme nebezpečné situaci nebo zajistíme zdraví sobě nebo někomu kolem nás. Panika nás neovládne a strach z neznáma pomalu odchází. O co jde?

Ochrana člověka, bezpečnost, rizika, mimořádné události a další klíčová slova,
my už víme, o co jde 😊

NÁVŠTĚVA DOBŘANSKÉ HASIČSKÉ STANICE

V hasičárně jsem se naučil vyrobit nosítka ze dvou tlustých klacků a mikiny. Také už vím, co je zbytečné balit při evakuaci a proč. Dozvěděl jsem se, jaké tři věci potřebuje oheň, aby hořel: vzduch, sucho, hořlavou látku.

Max, 3.C

Dozvěděl jsem se, že jedna hadice umí vytvořit z trysky deštník. Moc mě to bavilo.

Vašík K., 3.C

Velmi mě překvapilo, kolik existuje typů hasičích přístrojů.

Filip, 3.C

Dozvěděli jsme se, proč povalit člověka, když hoří – oheň stoupá vzhůru. Při kouři musíme namočit šátek a dát ho přes pusku. Také už vím, jak na sebe upozornit hasiče při požáru a kam v různých případech volat a co říkat.

Natálka, 3.C

Kdybych hořela, kutálela bych se. Kartičky, co si sbalit do evakuačního zavazadla, mě moc bavily. Klidně bych šla znovu, všechno jsme si ukázali.

Zuzi F., 3.C

Na kámošovi Willdovi jsme si ukazovali, jak správně vázat obvaz.

Také, co si dát do evakuačního zavazadla, když je potřeba ho balit.

Kuba, 3.C

ŠTAFETOVÝ POHÁR

Už postup z prvního místa z okresního do krajského kola v Horšovském Týně ukazoval, že máme dobrou formu.

okresní kolo – 1. místo

krajské kolo – 7. místo

ATLETICKÝ TROJBOJ

Vybojovali jsme medaile za 1. a 6. místo mezi těmi nejlepšími.

POSTAVIT ROBOTA? HRAČKA

Na konci března jsme se jako tým Gladiátoři zúčastnili 2. ročníku soutěže Droid Games v Centru robotiky v Plzni. Do soutěže se zapojilo 15 týmů z Plzně a Plzeňského kraje a jejich úkolem bylo postavit a naprogramovat autonomního robota, který samostatně plnil úkoly na herním poli.

Během dne jsme sledovali mnoho zajímavých jízd. Každý tým měl trochu jinou strategii a konstrukci robota. Letos byla soutěžní trať náročnější, protože některá pole přinášela body a jiná je naopak mohla odečítat. Proto bylo důležité nejen dobře postavit robota, ale také ho přesně naprogramovat.

Atmosféra byla skvělá a napětí rostlo s každou jízdou. Když se robot nechoval podle představ, museli jsme rychle hledat chyby v programu a upravovat nastavení. Kromě soutěžení jsme si odnesli i spoustu nových zkušeností a inspirace od ostatních týmů.

Vojtěch Vápeník a Lukáš Hora, 9.B, Veronika Horová, 7.C

KDYŽ ŽÁCI UMÍ

ŠKOLNÍ AKADEMIE

V tomto školním roce nastalo mnoho změn. Jedna ze změn je i organizace školní akademie. Dříve se mohl zapojit pouze první stupeň, avšak letos se mohly zapojit i třídy druhého stupně. Celá akce se konala v poměrně nedávno otevřeném KKC Wolfram. Také se o všechnu technickou stránku akce postaral Matysound, který odvedl svoji práci nejlépe, jak mohl.

Čtvrteční den jsme odstartovali lehce chaotickou generálkou. Já osobně, jakožto moderátor, jsem byla obeznámena se scénářem, který jsem si sotva stihla přečíst, avšak nebylo času nazbyt a muselo se jít do práce. Bylo dost cítit, že stres je věc, které se nevyhneme ani u této akce.

Velice mě ale bavilo pozorovat různé reakce lidí, kteří vystupovali. Někdo to bral jako skvělou věc, na kterou je třeba připravit se, a někdo se tam prostě ocitl a existoval. Pojdme se ale vrátit k samotnému průběhu akce. Generálka trvala skoro celé dopoledne, kdy jsme se ujišťovali, co, kde a kdy přesně bude.

Odpoledne se začali shromažďovat natěšení rodiče, prarodiče, bratři, sestry a další příslušníci rodiny ve Wolfram. A hlavně vystupující. Atmosféra houstla a my se pomalu připravovali na začátek akce. Po pár minutách čekání nám byl dán pokyn, abychom vyšly na podium a celou akci uvedly. Uváděla jsem ji já s Míšou S. Postupně jsme zvaly na pódium účinkující a držely palce u pódia.

Poté už šlo všechno jako po másle. Mohli jste vidět několik tanečních, hudebních, dramatických vystoupení, které si připravily děti z obou stupňů naší školy. Bez učitelů, kteří s nimi poctivě nacvičovali, plánovali, by určité vystoupení neměla takových kvalit. Nemůžu říct, že všechno bylo růžové, protože to nikdy není. Nastalo nám také pár problémů, které se ale rychle vyřešily, někdy někdo zapomněl nastoupit, někdy byl v zákulisí chaos atd., ale i přes lehce nepřehledné situace všichni všechno zvládli a já si myslím, že akce se opravdu vydařila. Těším se na příští školní rok.

Adéla Lockerová, 8.B

KONCERT LIDOVÉ HUDBY SOUBORU VOZEMBACH

Tento umělecký soubor poutavě přiblížil dětem běžný život a lidové obyčeje našich předků. Hudebně ztvárněný příběh popisoval vztah k rodině, trápení i radosti tehdejších obyvatel, odchody na vojnu, zamilovanost mladých i vztah k dodržování tradic a prožívání celého kalendářního roku. Lidová hudba svými texty a hudebními nástroji vtáhla společně s krásnými kroji a kostýmy diváky do atmosféry momentů v životě obyvatel před přibližně 100 lety.

Koncert byl o dívce, která jednomu chlapci sebrala rukavice a pak se do sebe zamilovali. Nakonec se i vzali, svatba byla krásná. Slavili tam masopust, Vánoce i Velikonoce. Moc se mi líbilo jejich oblečení, hlavně vysoké boty a červené čepičky. Obdivovala jsem hru na dudy a housle.

Saša H., 3.C

Nejvíce mě fascinovaly nástroje. Vlastně jsem si s kamarádem uvědomil, že třeba harmonika je více nástrojů v jednom. Byla to velká zábava.

Willda M., 3.C

Bylo to o tom, jak plynul rok a slavili všechny možné tradice. Měli opravdové kroje.

Marek V., 3.C

Líbily se mi i tance, nejen zpěv. Z nástrojů jsem si užila nejvíce hoboje, klarinety, housle, flétny a basu.

Josefínka Ch., 3.C

Zaujalo to množství písní, které byly o tom, co prožívají.

Filip, 3.C

Muzikál byl o svatbě a starých časech. Měli nádherné kroje. Z nástrojů mě zaujala trumpetka a housle.

Johanka Š., 3.C

DESET Z DESETI

Nejlepší výlet za posledních 5 let. Na hvězdárně v Rokycanech jsme strávili téměř 20 hodin. Za tu dobu jsme zažili: pozorování planety Jupiter, Slunce, Měsíce, hvězd a souhvězdí. Teleskop a dalekohled nám umožnili přiblížit si noční oblohu do detailu. Ukazovali jsme si aplikaci na pozorování oblohy. Díky technice jsme mohli sledovat spoustu věcí přímo na počítači. Noc jsme strávili v chatkách a ve stanech, moc jsme toho nenaspali, protože strávit společnou noc skamarády byl zážitek. Kluci si po celý volný čas užívali fotbal a holky hrály badminton. Nepromarnili jsme ani chvilku. O jídlo se postarala jídelna, kvečeři jsme měli výborný řízek a snídani nám připravily maminky některých spolužáků, takže snídaneň byla opravdu bohatá. Do Rokycan i zpět jsme jeli vlakem a oba dny (26. a 27.5.) utekly jako voda. A hodnocení spolužáků? Byl to fakt nejlepší výlet ze všech.

Tobiáš Hlaváč, 5.A

CHTĚLA BÝT MALÍŘKOU

ANEB ROZHOVOR

S PANÍ ASISTENTKOU

PAVLOU POLÁKOVOU

V které jste třídě?

V 7.A. jsem asistentka u jednoho chlapce.

Jste na naší škole pořád, nebo jenom někdy?

Pořád, každý den.

Podporoval vás někdo, když jste se chtěla stát asistentkou? Případně kdo?

Ano, moje maminka, která pracovala celý život ve školství, nyní je již v důchodu, ale podporovala mě, abych se stala vlastně asistentkou a možná i něco víc.

Od kolika let jste se chtěla stát asistentkou?

Vlastně je to posledních sedm let, co jsem přišla do školství. A je to i z toho důvodu, že mám vlastně děti, a tato práce mě naplňuje, baví mě, každý den je o dost jiný, to je na tom to nejlepší.

Chtěla jste být někdy něčím jiným? Případně čím a proč?

Chtěla jsem být malířkou, když jsem byla mladší, protože mám ráda kreativitu, výtvarno.

Proč jste chtěla být asistentkou?

Proč jsem chtěla být asistentkou... Protože moje zkušenosti s mými vlastními dětmi mě k tomu dovedly. Baví mě vlastně pomáhat dětem, baví mě... naplňují mě i jejich pokroky.

Proč jste se rozhodla přijít na naši školu?

Protože jsem dostala nejlepší recenze (smích), že vlastně tady jsou příjemní kolegové a opravdu je to tak.

Jak se vám na naší škole líbí?

Líbí se mi tady moc.

Máte už nějaký nezapomenutelný zážitek z naší školy?

Nezapomenutelný přímo asi ne, ale je to tady vlastně

pestrý, každý den je pestrý. Jak je ta škola velká, je tady více možností, více vlastně nápadů, co se tady mohou dít.

Máte v plánu odejít někdy?

Ne, ne, ne.

Co jako první uděláte, když přijдете domů ze školy a proč?

Když přijdu jako první domů ze školy, vlastně přivítám se s dětmi, potom si spolu povídáme a volný čas si užíváme, jdeme na procházku a potom další povinnosti – učení a tak s dětmi.

Co ráda děláte ve volném čase?

Ráda ve volném čase trávím čas s mými dětmi, chodíme na procházky, malujeme spolu, máme spolu různé kreativní aktivity.

Co byste nám řekla o vašich dětech?

Mám dva kluky, skoro dvanáctiletého a skoro osmiletého. Jsou takoví živější (smích). Jsou prostě skvělí.

Chodíte do školní jídelny?

Ano, chodím do školní jídelny.

A co vám za jídlo ze školní jídelny chutná nejvíce?

Nejvíce mě zaujal bar se zeleninou a mám ráda taková ta lehčí jídla.

Daniel Topinka 9.B

OPRAVDU DVA TESTY URČUJÍ NAŠI BUDOUCNOST?

Vejdete do učebny, spatříte lidi stejného věku a říkáte si, jestli se cítí stejně jako vy - vystrašení, nervózní, nebo naopak nečekaně v klidu. V každém deváťákovi vyvolávají přijímačky odlišné emoce, jedno je ale společné: jde o obrovský psychický tlak. Já osobně jsem byla poměrně klidná, protože jsem věděla, že mám natrénováno, ale právě v tom vidím ten největší problém.

Celé přijímačky totiž podle mě nejsou o tom, jak je kdo chytrý, ale o tom, kdo si lépe umí rozvrhnout čas a naučit se „cermatovské triky“. Strávila jsem desítky hodin nad starými testy, dokud jsem nepochopila, že jejich systém se vlastně pořád opakuje. To znamená, že váš úspěch závisí převážně na tom, jak rychle dokážete mechanicky vyřešit konkrétní úlohy. Myslím si, že pro lidi, kteří nemají peníze na kurzy nebo čas na stovky testů, je tenhle systém extrémně nevýhodný.

Ale i když je systém nastavený takhle (podle mě nespravedlivě), nějak se s ním poprat musíme, proto mám pro budoucí deváťáky několik rad: Nenakažte se panikou na chodbě – pokud vidíte hysterické hloučky lidí, držte se od nich dál.

Vytvořte si strategii, abyste se nezasekli hned na první těžké úloze. Vaším úkolem není vyplnit celý test, vaším úkolem je získat co nejvíce bodů.

Natrénujte si práci s časem, abyste získali přibližný odhad.

Den předem se už nic neučte.

Přijímačky jsou bezpochyby obrovská zkouška vaší psychiky, ale nedefinují to, jak moc jste chytrí nebo jací jste lidé. Přeji hodně štěstí všem budoucím deváťákům-zvládlí to jiní, zvládnete to taky!

Adéla Janděčková, 9.B

VÝCVIK PSŮ PRO POLICEJNÍ A JINÉ ZÁCHRANNÉ SLOŽKY

O TOM NĚCO VÍ JANA PRÁŠILOVÁ, TRÍDNÍ UČITELKA 3.B

Dobrý den, prý cvičíte policejní pejsky, tak bych s Vámi rád udělal na toto téma rozhovor.

Přesně tak. Ráda.

Jak jste se k tomu výcviku dostala?

Já přes manžela. Pořádila jsem si před 15 lety pejska, a tak jsem si našla i manžela na cvičáku pro psy. Ten už byl v té době policistou, ale psovodem u policie České republiky se stal až po následujících čtyřech letech. **Takže cvičí pejsky už nějakých 20 let. A jak dlouho už se výcviku věnujete?**

Manžel cvičí psy zhruba těch 20 až 22 let. Já znám všechnu teorii, rukama nám prošlo mnoho psů. Znáám celou tu práci, ale ten hlavní je manžel.

Chtěla jste se výcviku věnovat už od dětství, nebo napadlo vás to někdy předtím?

Ne, nikdy by mě to nenapadlo.

A je potřeba něco umět na cvičení psů? Je k tomu potřeba nějaké školení?

Úplně to nejdůležitější pro práci se psy je - vnímat je. Protože oni k nám svým způsobem také promlouvají, poznáme na nich povahu, náladu, bolístky, naprosto všechno. Tomu se musí přizpůsobit i jejich výcvik. A samozřejmě pokud chceme dělat nějaké zkoušky, co se týká výcviku k té policii, pak už je potřeba i nějaká teorie, kterou je potřeba se naučit.

Jak dlouho trvá ty psy vycvičit?

Záleží, jakým směrem se budeme ubírat. U nás se rozlišují dva typy výcviku. Jeden je sportovní a druhý je služební. Manžel se věnuje tomu služebnímu, což potřebuje pro policii. A potom ten sportovní, kterému se věnují lidé na cvičáku. Vycvičit psa, aby byl schopen služby, to trvá zhruba rok a půl až do dvou let, kdy skládá pes zkoušky, aby mohl sloužit se psovodem u policie.

Kolik pejsků jde za rok do služby?

To vůbec netuším. To ti nedokážu říct.

Tak kolik jich jde od vás?

My přímo pro policii ČR pejsky necvičíme, takže žádní. My se věnujeme výcviku psů do zahraničí. Námí vycvičení psi odlétali do Ameriky a Austrálie pro šerify, vojáky a podobně.

Ale co se týká České policie, tak každý policista si vybere vlastní štěně a s ním cvičí. Anebo existuje tzv. předvýchova, kde jsou vybraní pejsci. Každý projde výcvikem trvajícím zhruba rok a pak ho dostane nový psovod a ten si pejska docvičí ke zkouškám a mohou spolu sloužit.

A co všechno se umí psi naučit?

U policie máme tzv. všestranné psy, což je většina služebních psů. To znamená, že umí vypátrat pachovou stopu třeba zloděje, jsou schopní odrazit napadení a podobně.

Potom existují tzv. pachové práce, kdy se vytrénuje jejich čich a můžou se používat na nástražné výbušné systémy nebo na vyhledávání mrtvol. To je velmi náročné, v Čechách máme dva psy s psovodem, kteří to umí. Takže když se hledá v třeba v rybníce, tak tito psi jsou schopni ji najít, pokud je tam mrtvola.

Další možnost jsou pachové práce pro soud. Tomu se také příkládá důležitost, i když ne tolik u nás, jako v Americe.

Používají se různá plemena pro různé práce?

Je to na policistech, jaké plemeno si vyberou. Nejoblíbenější plemena jsou německý ovčák a belgický ovčák malinois. A to kvůli jejich povaze, protože mají obrovskou chuť k práci, chtějí pracovat 24 hodin denně. Jakmile cvik pochopí, tak si ho zapamatují na celý život. V poslední době belgičtí ovčáci nahradili ty německé ovčáky, kteří jsou lenivější a pomalejší. A právě v této generaci policistů u nás i ve světě se stali velmi oblíbenými právě belgičtí ovčáci kvůli jejich motivaci, rychlosti a odolnosti.

A jsou některé práce vhodnější pro fenky než pro psy?

Fenky jsou lepší na pachové práce. Bývají takové klidnější, i když zase jak která. Ale zas až tak často neslouží, protože by musely být vykastrovány. Fenky se chovají spíše pro štěňata, existuje i policejní chovná stanice. Pro samotnou službu jsou vhodnější většinou spíš psi, protože mají tvrdší povahu.

Kolik máte teď pejsků studentů?

Zrovna teď žádného nepřipravujeme, ale budeme. Svých pejsků máme doma pět.

Jaké pomůcky se používají k výcviku?

Záleží, jak se výcvik ubírá. Pokud jde o základy, tak výcvik nejčastěji probíhá přes jídlo - granulky, piškoty, sýr nebo šunka. Oblíbené jsou také míčky. Pes cvičí vždy za nějakou odměnu. Když se mu něco povede, tak pak hned musí přijít odměna. Pro některého psa je to žrádlo a pro jiného hra.

Pak záleží, na co se pes připravuje, jestli na pachové práce, nebo obranářské práce. V tom už se zapojují figuranti, kteří používají ochranné pomůcky.

Nejdůležitější je od štěňátka hledat tu správnou motivaci, proč chce pes pracovat.

Ještě poslední otázka. My máme doma pudlíka Bibinku. Cvičí se i pudlíci?

Pudlíci jsou hrozně šikovní. Dříve se využívali hodně v cirkuse, takže opravdu jsou hodně učenliví a hodně vyčůraní, to každopádně. Patří mezi ta šikovná plemena.

Děkuji Vám za rozhovor.

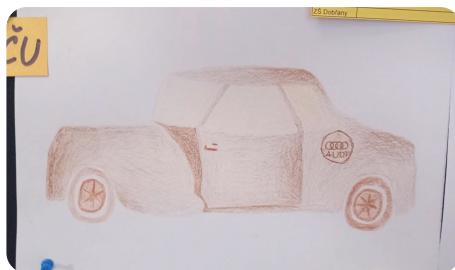
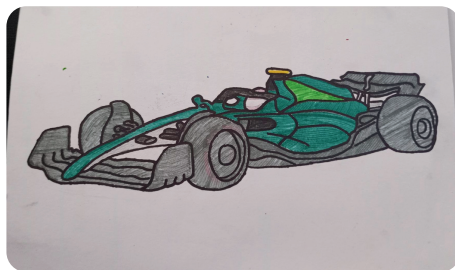
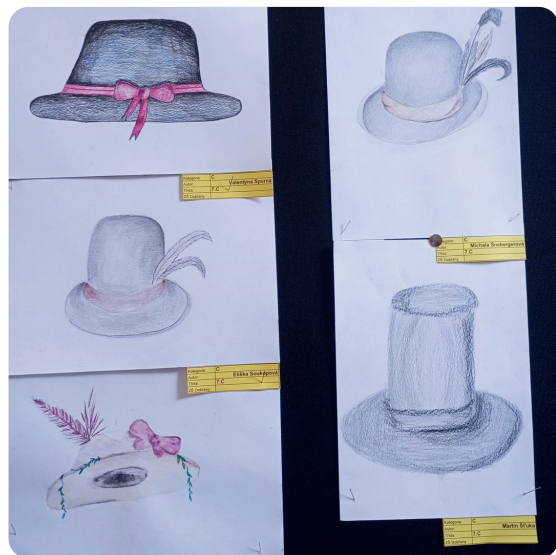
Štěpán Karel Hrábek, 5.B

UMĚNÍ VŠUDE KOLEM

Čekala jsem klasické každoroční Dobřanské pohledy, ale byl v něčem háček, byly o něco jiné než minulý rok, hlavně pro mě, spíše především pro mě. A není to ve špatném slova smyslu, ale spíše to pro mě bylo překvapení. Čekáte, že jsem něco vyhrála? Ani zdaleka ne. Překvapením pro mě bylo, když mi paní ředitelka oznamuje: „Kájo, půjdeš se mnou, když budu děkovat a budeš mi podávat kornouty.“ Zůstala jsem s údivem stát, byla jsem nervózní, ale musela jsem se vzchopit. I taková překvapení se stávají.

Ale zpět k soutěži. Jaký je asi rozdíl mezi mladými a staršími? Co nám předala starší osoba? Jak si rozumíme s prarodiči? Jak vypadal starší objekt a jak vypadá dnes? Tohle byla náplň letošních Dobřanských pohledů neboli mládí a stáří, nové a staré.

Na uvítání nám nejprve zazpíval dětský pěvecký sbor Hvězdičky pod vedením paní učitelky Palkoskové a pana učitele Palkosky, který doprovázel na klavír. Poté následovaly proslovy – mluvili pan starosta, paní ředitelka, paní místostarostka, která vyhlásila vítěze ve třech kategoriích – výtvarné, literární a multimediální.

I když ne všichni si odnesli taštičku s dárečkem, jsou jejich práce velmi zajímavé. Výtvary zúčastněných jsou vystaveny v kostele sv. Víta. Uvidíte vysokou úroveň výrobků a děl a určitě vás jejich práce potěší. Najděte si čas, jděte si prohlížet, začíst se, práce stojí za to!

Přemýšlíte už o dalším zpracování buď kreseb, anebo literární práce v příštím ročníku soutěže? Napovím téma: NA CESTÁCH.

Kája Jandečková, 8.B

PŘED KAMEROU, ZA KAMEROU

Nikdy jsem si nemyslela, že budu dělat něco podobného, jako je reportáž, ale v šesté třídě jsem začala chodit do školního reportérského kroužku. Fotografie a natáčení mě začalo bavit. Nejdřív jsem jen mluvila před kamerou a pomáhala s věcmi za kamerou, ale nikdy jsem sama nenatáčela. Letos jsem začala natáčet sama a myslím, že se mi v reportérském kroužku nic nelíbilo víc. Celý kroužek je krásný a ráda tam chodím, i když je opravdu brzy ráno. Učitelé mi pomohli dozvědět se víc o natáčení a o fotografii, teď se blížím k tomu, abych se přihlásila na fotografickou střední školu. A řekla bych, že hlavní věcí bylo, že mě tento kroužek naučil o fotografování. Navštěvuji také kroužek Podlavičnick. Je tam něco zvláštního. Nikdy bych si nemyslela, že budu kdy mít blízko k psaní příběhů, ale stalo se. Díky oběma kroužkům umím víc, než jsem si myslela a moc mě obojí baví. Pokud jste také kreativní člověk, myslím, že tyto kroužky jsou pro vás ideální volbou, až přijdete do šesté třídy a výš.

Niki Straková, 8.B

ČTENÍ NA LÉTO - SPECIÁLNÍ PŘÍLOHA

VÍTĚZNÉ TEXTY SOUTĚŽE DOBŘANSKÉ POHLEDY

BABI MILENA (ŠIMON SÝKORA, 5. A)

Kategorie B1 - 1. místo

Babi Milena byla super žena.

Byla to moje babička, maminka mojí mamky. Užil jsem si ji jen do mých čtyř let, ale i tak mám na ni samé super vzpomínky.

Moje babi byla postavou hodně silná žena, ale to mi nevadilo. Bydlela v Praze na Černém mostě v bytečku.

Vzpomínám si na hru, kterou vymyslela – jmenovalo se to Vězení! A pravidla? Vždycky mě zalehla, ale tak, abych mohl dýchat a aby mě to nebolelo, a mým úkolem bylo dostat se „ze závalu“ pryč... :)

Další věc, kterou si pamatuji doteď a jsem za to moc rád, byly její švestkové knedlíky a švestkový koláč. Uměla báječně vařit!

Pár věcí jsem po ní zdědil – třeba záchvaty smíchu, které nejde zastavit, nebo třeba kaskadérství - ona se pořád do něčeho vrhala, někde bouchala nebo někam padala.

Ráda nás brala do Zoo nebo do nákupáků.

Vždycky jsme se s bráchou těšili na to, že přijede, protože nám přivezla bonbóny a mně později i tablet, který mi půjčovala.

Umřela v roce 2022 a já ji mám pořád v srdci. Jsem moc rád za ty vzpomínky, co mi dala.

Takovou babičku bych přál všem dětem.

ZÁŽITEK S BABI (ELENA JECHUROVÁ, 5. A)

Kategorie B1 - 2. místo

Moje babička je střední postavy, má fialově červené vlasy, miluje procházky, umí dobře vařit a je s ní legrace.

Jednou jsem jela s babičkou do Domažlic autobusem na výlet. Procházely jsme se samy dvě ulicemi, svítilo sluníčko, byla pohodička...dokud nás nezačal pronásledovat nějaký muž! U mě začala panika a bušení srdce.

Babička mě uklidňovala, byla asi v pohodě, ale pak začala mít divný pocit také a zrychlila. Chtěly jsme jít nakoupit, tak jsme směřovaly k obchodu, ale muž byl stále kousek za námi. Zkusily jsme jít oklikou, on také.

Vběhly jsme do obchodu a otočily se – pán prošel kolem nás a pokračoval k regálům...

Nakonec jsme obě vyděšené zjistily, že ten muž nás nesledoval, ale šel prostě nakupovat do stejného obchodu jako my.

Tehdy nás panika opustila, ale já si ten pocit ohrožení a nebezpečí pamatuji dodnes.

PRÁZDNINY NA SLOVENSKU (MAXIM DEZORT, 5. A)

Kategorie B1 - 3. místo

Každý rok se těším na Slovensko za babi a dědou. Jsou oba hrozně hodní.

Dědovi je 71 let. Někdy s ním chodím na procházky, pěstujeme zeleninu, staráme se o krocany a slepice.

S dědou rádi vyrábíme – třeba lodě z kartonu. Protože mají u domu kopeček, tak spolu vyndáme potřebné věci z kůlny, postavíme z toho společně vozík nebo autíčko a já pak jezdím z kopce. S dědou je vždy zábava.

Babi ráda vaří a peče, má ráda kytky, které jí všude krásně kvetou. Je vždy šťastná, když přijedeme. Je to máma mojí maminky. S babi jsem rád v kuchyni, společně vaříme a pečeme. Nejvíc mi chutná její metrový koláč...ale bývá většinou kratší :)

Vždy si to hodně užiju, když tam u nich můžu být.

V PEŘINÁCH VZPOMÍNEK (VERONICA VOZÁROVÁ, 9.C)

Kategorie B2 - 1. místo

Bylo krásné letní ráno. Zatímco se naše kroky ubíraly k louce rozprostírající se za vsí, slunce se dralo zpoza obzoru a natahovalo k nám své zvědavé paprsky. „No tak, Sári, přestaň už! Takhle tam nikdy v životě nedojdeme“, vztekala jsem se, zatímco jsem se na vodítku snažila udržet roz dováděnou fenku, která neustále ňafala a útočila na svého úhlavního nepřítele. Vodítko. Moje kamarádka Pavlí, která naše počínání s pobavením v očích pozorovala, se pokoušela zadusit smích. Moc se jí to ale nedařilo. Koutky úst jí cukaly, a když jsem po ní střítila výhružným pohledem, bariéra, za kterou se schovávala, padla a ona už se smála na celé kolo. Zrovna když jsem jí na to chtěla něco říct, vodítko se mi zapletlo pod nohy a já se na zemi rozplácla jak dlouhá tak široká. Sára mi přistála na hlavě, a než jsem se stihla vzpamatovat, už mi oblizovala tváře. Zašklebila jsem se a odstrčila její huňatou hlavu dál od té moje, abych se mohla zvednout. A spatřila, jak se má kamarádka válí smíchy v trávě hned naproti mně. Rychlými kroky jsem zdolala vzdálenost, jež nás od sebe dělila, a než si uvědomila, co dělám, měla kolem pasu obvázané vodítko i se Sárou. Ta neváhala a snažila se moji kamarádku táhnout po zemi. Se spokojeným výrazem jsem se otočila a pokračovala v cestě.

Urazila jsem ale teprve pár kroků, když mě někdo šťouchl do zad a kolem se mihly blondaté vlasy. Pavlí mi do ruky vrazila Sárino vodítko a škodolibě se usmála: „Moc dobrý pokus, milá zlatá, ale já toho žraloka rozhodně nepovedu.“ Obě jsme se od srdce zasmály.

Zbytek cesty už našťěstí proběhl v klidu a Sára mi spokojeně ťapkala po boku a užívala si slunečného rána stejně jako my. Společně s Pavlí jsme si pak povídaly ještě dlouho poté, co jsme dorazily na rozkvetlou louku a ztratily pojem o čase.

Nakonec jsme dospěly k rozhodnutí, že na té louce strávíme i zbytek dne. Což by bylo samozřejmě skvělé, ale kolem poledne nám začalo kručet v břiše a při pomýšlení na babiččin lahodný oběd, který nám už jistě chystá, se nám začaly sbíhat sliny. Nebylo na výběr. Někdo se musel zvednout a zajít tam, jinak bychom tu umřely hladu. Rozhodlo se, že půjdu já. Dobrou minutu jsem proti tomu protestovala. Nebylo to fér, hlasování bylo jedna na jednu, ale má fenka Sára se mě rozhodla zradit, a packou hlasovala proti mně. Samozřejmě že jí tu packu někdo zvedl, ale dotyčná mě odpálkovala slovy, že přeci já беру zvířata jako lidi. A jelikož jsem na to neměla co říct, našťavaně jsem se zvedla a rychlým krokem se vydala vstříc dlouhé cestě pod spalujícím sluncem.

Silnice, po které jsem šla, byla rozžhavená jako uhlíky a slunce nesnesitelně žhnulo a svítilo mi do očí. Jestli to přežiju bez úpalu, tak jsem asi všemocná, pomyslela jsem si. Už teď mě ale na rukou a zádech pálila kůže, takže spálenin si zítra užiju až až. Jakmile jsem došla na náves s malým kostelíčkem a hřbitůvkem, musela jsem zpomalit. Horko mě vysilovalo a na čele se mi začaly tvořit krůpěje potu. Z bot mě pálila chodidla, a tak jsem si je sundala a vydala se bosky po travnatém ostrůvku. Brzy jsem se již šplhala do kopce, na jehož vrcholku mě čekal sladký cíl mé zdlouhavé cesty v podobě malé chaloupky s obrovskou zelenou zahradou. Naposledy jsem nabrala vzduch do plic, zatařa zuby a když už jsem chtěla opět vykročit, zaslechla jsem jemnou zpěvnou melodii. Rozhlédla jsem se a hledala jejího původce, ale nikoho jsem nespatriřla. Melodie mi však stále zněla v uších, obklopovala mě, naplňovala a vábila k sobě. Zrak se mi stočil napravo k malé zídce obrostlé břečťanem a když jsem vzhledla ještě výše, spatřila jsem dřevěný plot zarostlý psím vínem a květinami. Melodie zesílila. Přemohla mě zvědavost a už jsem se šplhala vzhůru po zídce. Píseň tu byla mnohem silnější a zřetelnější. Drala se zpoza zeleného porostu. Skoro jsem viděla její slabounké nitky, které se mi omotávaly kolem zápěstí a nechaly mě odhrnout líány vína a vykrouknou plotem skrze ně.

Otevřel se mi pohled na prosluněnou zahradu s roubenkou. Až když jsem spatřila stařečka houpajícího se ve venkovním křesle, došlo mi, že je něco hodně špatně. Muž sedící v křesle zpíval melodii mně tak známou, že jsem nemohla uvěřit vlastním uším. Na tom by nebylo nic tak zlého, až na to, že ten muž měl být dávno mrtvý. Omámeně jsem na něj hleděla a ve chvíli, kdy mi pohled opětoval, se má mysl přenesla do zcela jiné doby. Obraz se přepnul a já viděla tu samou zahradu a tu samou roubenku, akorát trochu jinak. Živý plot, u kterého jsem stála, byl pečlivě zastřižený a ovíjely se kolem něj růže, mezi stromy se objevila šňůra na prádlo ověšená schnoucím oblečením a na čerstvě posekaném trávníku si hráli dva malí kluci s míčem. Na sobě měli hnědé kalhoty s kšandami a bílé košile. Na dnešní dobu dosti neobvyklé oblečení, pomyslela jsem si. Dívala jsem se, jak si tam spolu kopou, když tu jeden z nich upadl. Instinktivně jsem se mu vydala na pomoc, když tu mi ruce, kterými jsem se ho snažila vytáhnout na nohy, prošly jeho tělem. Zamrazilo mě a zírala jsem, jak se chlapec sám sbírá ze země a hledí mi do tváře. V rychlosti jsem se snažila vymyslet nějakou uvěřitelnou výmluvu, jakou bych situaci zachránila, když tu mi slova odumřela na rtech a já jen otupěle zírala do jeho tváře. Kdybych neměla šanci vidět ho tak zblízka, asi bych ho ani nepoznala, ale takhle jsem rozeznala jeho rysy, akorát mnohem mladší, než jsem si je pamatovala. Byl to ten stařeček, jenž tu ještě před chvílí seděl a houpal se v křesle. Ten okamžik poznání ale přerušil jeho bratr, který na něj zavolał: „Hej, Jéno, vidíš snad ducha nebo co? Pojd', musíme to dohrát!“ „Jasně, už jdu“, křikl Jéna zpátky, naposledy se ohlédl mým směrem a rozběhl se za svým bratrem. Dovolila jsem si vydechnout a uvědomila si, že on se nedíval na mě, ale skrze mě. Po zádech mi přeběhl mráz.

Náhle mě v nosu zašimrala příjemná vůně jídla a můj žaludek se opět ohlásil o slovo a křičel na mě, že má hlad. Vydala jsem se tedy po okraji zahrady až k oknu roubenky a opatrně nahlédla dovnitř. Nacházela se tam místnost s tmavě zelenými kachlíkovými kamny, dělicí ji na dvě části. Napravo od nich stála na malých nožkách velká postel z vyřezávaného dřeva a s pečlivě ustlanými modře a bíle proužkovanými polštáři a peřinami. Dále tu byl malý dřevěný stůl s psacím strojem, starodávným telefonem, stohem papírů a lahvičkami inkoustu. Naopak nalevo se nacházela malá kuchyňka, kde na sporáku v hrnci bublala vařící se voda a v troubě se pekla

kachna. Stejně jako já jsme ji pozorovala se zasněným výrazem, pozorovala ji i žena v květované zástěře s chňapkami na rukou, která klečela u trouby a dávala pozor, aby se nespálila. Světle hnědé vlasy měla svázané do úhledného drdolu a netrpělivě pokukovala po budíku, jako by ho chtěla popohnat, aby už zazvonil. Budík sice nezazvonil, zato to, co se ozvalo, byly staré, tmavě dřevěné kyvadlové hodiny, jež právě odbily poledne.

Z patra nad námi bylo slyšet chvatné kroky a za chvíli už někdo dusal po strmých schodech do přízemí. Ozvala se rána a v předsíni spadl obraz se slunečnicemi. Dotyčný něco zanedával, rychle ho opřel o blízkou zeď a už se hrnul jako velké voda ven ze světnice. „Jéno, u všech bohů na nebesích, můžeš mi vysvětlit, co tu ještě děláš?“, otázal se ho nakvašeně urostlý muž a v pantoflích si to k chlapci štrádoval po zahradě. Jéna sklopil zrak a začal se omlouvat: „Promiň otče, už se to nestane, slibuju“. Muž se k němu naklonil a uštědřil mu malý pohlavek a se slovy: „Až se vrátíš, tak si promluvíme“, mu do rukou vrazil malé housličky a nasměroval ho k vratům ze zahrady. „A teď běž“, přikázal mu, „jestli přijdeš pozdě, a starosta ti vyčíní, už tě nebudu omlouvat“, řekl mu přísně. „Ano, otče“, pípl syn a rozběhl se pryč. A já jsem se nesměle rozběhla za ním.

O jeho rychlosti nebylo pochyb a měla jsem co dělat, abych mu stačila. Nakonec se zastavil přede dveřmi do hospody a vešel dovnitř. A já jako anděl strážný vešla s ním. Vzduch tu byl prosycený vůní jídla, piva a spáleným tukem. Chlapec zamířil ke dveřím napravo. Zpoza nich se ozývala spousta lidských hlasů a hlasitý smích. Zrovna když se natahoval po klíce, dveře se rozletěly a před ním stanul hospodský v zástěře a čepičkou na hlavě. „Jéé, nazdar, Jeňochu, tak konečně tu jsi! Pojd', rozbal ta tvoje fidlátka a hraj! Oslavenci už chtějí tančit“, řekl se smíchem a já na tváři ucítila závan piva. Vzal chlapce kolem ramen a vedl ho dovnitř. Tiše jsem proklouzla za nimi.

Jak jsem správně usoudila, něco se tu slavilo. A ať už to bylo cokoli, slavilo se to ve velkém. Dlouhé stoly prostřené bílými ubrusy přetékały jídlem a za pultem v rohu místnosti se točily plné sklenice napěněného piva. Přítomní se hlasitě smáli a tūkali si na zdraví. Zaposlouchala jsem se a stihla pochyťat i pár útržků hovorů, když tu vše utichlo a hlasy proťal jasný zvuk houslí. Zmateně jsem se rozhlédla a spatřila, jak všichni upírají zrak na malé dřevěné pódium na konci místnosti. Připadala jsem si jako ve snu, tu melodii jsem přeci znala. Byla to ta samá, kterou jsem již tolikrát slyšela! Do očí se mi začaly drát slzy. Najednou se mi před očima mihla jiná vzpomínka. Tentokrát moje. Viděla jsem sebe sedící na dřevěné židli ve světničce, jak hrají tutéž melodii, co chlapec přede mnou. Smyčec se mi opírá do strun a prsty běhají po hmatníku. A přede mnou v houpacím křesle sedí stařeček a taktuje si a zpívá píseň se mnou.

Vzpomínka se rozplyne a přede mnou se opět zjeví jeho mladší já. Koutkem oka spatřím hospodského, jak mu do keramického džbánu až po okraj nalévá pivo, a přitom se od ucha k uchu usmívá. Tou dobou už jsem ale dávno odplouvala pryč a píseň se mnou. V poslední příčetné chvíli jsem si uvědomila, že ztrácím rovnováhu a padám. Ozvala se ohlušující rána a všechny oči se stočily mým směrem. Udivené tváře se vzápětí rozplynuly a já upadla do tmy.

Když jsem pak otevřela oči, ležela jsem na zemi uprostřed té samé hospody, akorát zaprášené a ztemnělé. Nade mnou se tyčil stůl a kolem bylo pár shozených židlí a mně bylo jasné, že to musela být pěkná rána. Hlava mi nárazem třeštila, takže když se otevřely dveře a dovnitř vstoupil brunátný muž a cosi na mě zakřičel, vůbec jsem ho nevnímala. Prudce mě postavil na nohy a vystrčil ze dveří na přímé slunce. Jeho dech byl cítit pivem a jeho hlas mi byl nepříjemně povědomý. Svět se mi ale točil jako na kolotoči a musela jsem se na chvíli posadit na obrubník a počkat, až to přestane. Pak jsem se plouživě vydala k babiččině chaloupce. Kolem sousedovy zahrady jsem prosvištěla tak rychle, jak mi jen ochablé tělo dovolilo.

O týden později jsem se s kyticí lučních květů zastavila u vrat sousedova domu a opatrně ji vložila do poštovní schránky. Vše se tak změnilo. Na roubence za tu dobu již stihlo vyrůst lešení. Nynější majitelé se dali do díla. V hlavě se mi vybavila mlhavá vzpomínka na dobrodružství, které mě nedávno potkalo, a uvědomila jsem si, že jsem si udělala menší výlet do minulosti. Při té myšlence se mi vzbouřil žaludek a tep se mi zrychlil. V kapse mi zavibroval telefon a v rychlosti jsem na něj pohlédla. Volala máma, už budu muset jít. Toužebně jsem si vzpomněla na pevnou linku uvnitř chaloupky a usmála se. S úctou jsem se poklonila a odešla. Přisahala bych ale, že jsem tu píseň opět zaslechla.

OPRAVDU JSME SI BYLI TAK CIZÍ? (ADÉLA JANDEČKOVÁ, 9,B)

Kategorie B2 - 2. místo

Často se dívám na tu prázdnou židli a přemýšlím, kolik příběhů se do ní za ty roky vrylo. Je to místo, kde jako by se zastavil čas.

Ještě před pár měsíci na ní sedával můj děda, obklopený vůní starých knih, tabáku a laskavým klidem, který jsem tehdy jako zbrklá patnáctiletá dívka nedokázala vůbec pochopit. Dnes je ta stará, dřevěná židle bolestivě prázdná, a přesto pokaždé, když projdu kolem, slyším jemnou ozvěnu jeho hlubokého hlasu.

Tehdy se mi naivně zdálo, že s jeho náhlým odchodem se kus mého světa vypařil. Cítila jsem tíživou prázdnotu, ale upřímně? Měla jsem v hlavě tolik vlastních věcí. Žila jsem v neustálém shonu – mezi kamarádkami, hudbou ve sluchátkách a sny, které se sobecky točily jen kolem mě.

Děda byl úplně jiný. On žil v pomalém rytmu. Dokázal dlouhé hodiny pěstovat rajčata, číst tlusté knihy nebo jen tak tiše dřímat s rukama složenýma v klíně. Můj svět byl plný rychlých zpráv a krátkých videí, co se na mém displeji střídala každou vteřinu. Jeho svět byl tichý, pomalý skoro jako z jiného století. Říkala jsem si, že jsem moderní a on starý. Byla jsem přesvědčená, že to, co bylo, je minulost, a nemá to s mým dynamickým životem nic společného.

Jenže pak jsem spatřila tu židli, se kterou přišlo dotěrné ticho, které jsem nedokázala zaplnit žádným videem. Začalo to zcela nenápadně. Třeba když mi na chodníku vyklouzl mobil z ruky a rozbil se. Cítila jsem, jak ve mně vře vztek, ale najednou mi v hlavě zazněl jeho laskavý hlas: „Copak, Mariko? Je to jen věc. Důležité je, co máš v sobě, to ti nikdo nerozbije.“ Ten hlas byl tak skutečný, jako by seděl vedle mě. A ten vztek prostě zmizel. Nebo když jsem stála před vážným rozhodnutím a cítila jsem se ztracená. Představila jsem si ho, jak klidně sedí u šachovnice, dlouho si prohlíží figurky a zvažuje každý tah. Začala jsem se rozhodovat jako on. Pomalu. S rozvahou.

Uvědomila jsem si, že i když už tu děda neseď, je stále ve mně. Jeho klid se vplížil do mých zmatených myšlenek, jeho rozvaha se stala součástí mých důležitých kroků. Najednou ho vidím v tom, jak se občas zastavím a jen tak se dívám na stromy nebo oblohu. Přesně jako to dělával on. Tehdy mi došlo, že to nejdůležitější, co mi zanechal nejsou hmotné věci, ale vnitřní klid. A tak si říkám, není právě tohle ta nejdůležitější věc, kterou se od starších můžeme naučit?

STARÉ A NOVÉ DOMY (KAROLÍNA HEJDUKOVÁ, 9,B)

Kategorie B2 - 2. místo

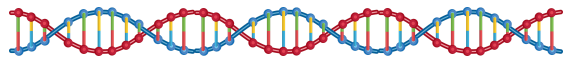
Mám to jenom já, nebo to cítíte taky? Když vejdete do starého domu a projdete dveřmi, kterými muselo projít tolik lidí. Ty myšlenky, které se vám zjeví před očima: kolik se toho tady už muselo stát, kolik lidí tu bydlelo, jaké příběhy se skrývají ve studených kamenných zdech?

Když vejdu do domu, který se zrovna postavil, nepředstavím si nic. Prostě je postavený a nic se tu nestalo. Ale když vejdu do staré chalupy, tak je to úplně jiný pocit, nevejdu do domu, ale na místo, které je plné příběhů, ať už hezkých či smutných. Ve chvíli, kdy překročím práh je to jako bych byla najednou v době, kdy se dům stavěl. Vidí, jak lidé, z té doby, skládali kameny na kameny. Jak dům vypadal, když v něm žili lidé, děti běhaly okolo a matky na ně volaly, aby šly domů. Jak děti rostly, jak chlapci pomáhali svým otcům a děvčata svým matkám. Dívky se vdaly a odešly, chlapci zůstali, nebo si postavili svoje chalupy. Někdy chalupa vyhořela, a tak se musela opravit, nebo dokonce postavit celá nová. Různé se přistavovalo, tak jak bylo zapotřebí. Nakonec všichni odešli do měst, za prací nebo z jiného důvodu, a chalupa začala chátrat a zbylo to, co známe dnes. Polorozpadlá studená opuštěná budova.

Možná si říkáte, proč o tom vůbec přemýšlím. Má to, ale prostý důvod. Nové domy mají celý svůj příběh před sebou, byť možná ne tolik zajímavý jako domy staré. Staré budovy, už mají svůj příběh vyrytý ve zdech z minulosti, který si možná už nikdy nikdo nepřečte. Možná jste si z toho nic nevzali, ale pamatujte: Nové domy mají budoucnost, staré domy paměť.

PŘÍRODOPIS A CHEMIE TROCHU JINAK

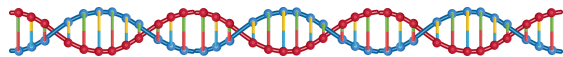

Ve čtvrtek 7. 5. jsme měli v 8.A trochu jiný přírodopis a jinou chemii než obvykle. Na naši školu přijeli studenti z rokycanského gymnázia – Bára, Nella, Jindra a Šimon, kteří si pro nás připravili zajímavý program o DNA. Nejdříve jsme si při přírodopisu povídali o tom, co vlastně DNA je, kde se nachází a proč je pro člověka důležitá. Dozvěděli jsme se spoustu nových informací a studenti nám DNA představili zábavnou a srozumitelnou formou. Na závěr teoretické části jsme si v online kvízu přes Kahoot otestovali, co jsme si zapamatovali. Potom jsme se přesunuli na chemii, kde nás čekala praktická část. Vyzkoušeli jsme si formou laboratorní práce izolovat DNA z banánu. Používali jsme banán a různé pomůcky (třecí misku s tloučkem, kádinky, filtrační nálevku, filtr, zkumavku, skleněnou tyčinku) i chemické látky (šampon, lih, destilovanou vodu, ananasovou šťávu). Na vlastní oči a pod binokulární lupou jsme mohli vidět vlákna DNA. Pro většinu z nás to byla zajímavá zkušenost a pokus nás moc bavil.

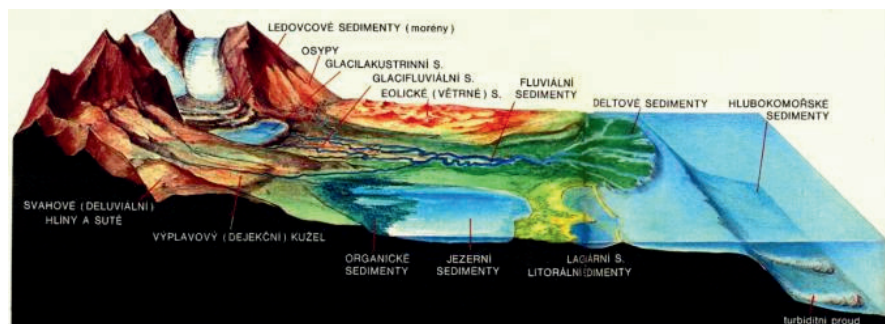
Klára Potančoková, 8.A

GEOLOGIE

Geologie zkoumá složení, stavbu a historický vývoj Země i hornin z vesmíru. Tato věda popisuje procesy v útrokách i na povrchu naší planety. Využívá k tomu metody chemické analýzy, fyzikální experimenty nebo numerické modelování.

Zásadní myšlenkou oboru je geologický čas, dosahující až stovek miliard let. Díky kombinaci různých nástrojů vědci rekonstruují minulost a dobu vzniku Země. Výzkum deskové tektoniky navíc osvětluje evoluci života a vývoj pozemského klimatu. V praxi pomáhá geologie s těžbou surovin a vyhledáváním pitné vody. Zároveň umožňuje lépe porozumět rizikům sopečných erupcí a ničivých zemětřesení. Své nezastupitelné místo má v environmentálních otázkách a geotechnickém inženýrství. Samotné označení vědy poprvé použil Jean-André Deluc již v roce 1778. V encyklopediích se ale zpočátku prosazoval pojem podzemní geografie. Samostatným vědním oborem se geologie stala až v 19. století.

Veronika Topinková, 8.B

MYSTERY DUMPLINGS

SLYŠELI JSTE UŽ O MĚKKÝCH KNEDLÍČCÍCH? PRÝ UKLIDŇUJÍ.

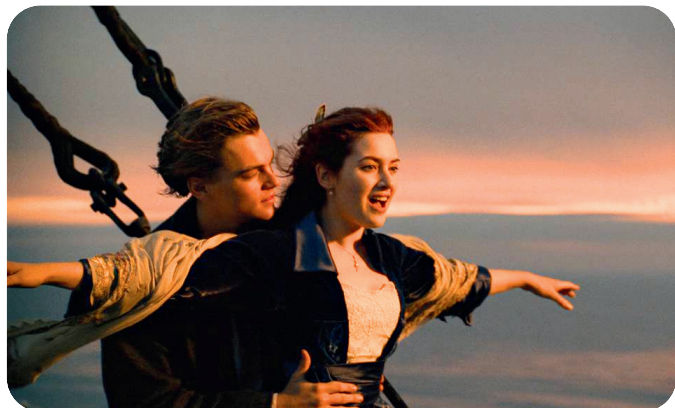
Mystery dumplings jsou měkké roztomilé čínské knedlíčky, které se staly novým „trendem“ mezi hračkami. Jsou měkké a barevné. Při koupi si můžeme vybrat z různých edicí, ale nevíte, jaká barva bude uvnitř. Nejvíce oblíbení jsou zlatí nebo duhové. Máme je rádi, protože jsou antistrestoví a roztomilí. Povrch Mystery dumplings je trochu lepivý, a proto se časem ušpiní, uvnitř mají tekutou lepivou hmotu, která když z hračky vyteče, vše zašpiní. Video s rozbalováním této hračky jsou velmi sledovaná na Tik Tok i Youtubu. Nejoblíbenější edice je glitter mystery dumplings, protože všechny varianty barev těchto knedlíčků se třpytí. Nejvzácnější knedlíček je zlatý a třpytivě duhový z klasické edice Glitter Dumplings. Šance na to, abyste našli třpytivě – duhový Glitter dumpling je 1:72. Hodně lidí je sbírá a snaží se posbírat co nejvíce druhů a barev. Tak co? Budou z vás dumpling sběratelé?

Lenka Samcová, 5.B

LOŽ SNŮ

Představte si, že nastoupíte na nejluxusnější loď své doby. Všechno vypadá zalité sluncem a nikdo netuší, že za několik dní se tato loď promění v jednu z největších tragédií historie. Právě takový byl osud Titanicu. Titanic, prý nepotopitelná loď, ve své době patřil k největším a nejluxusnějším lodím na světě. Na svou první a poslední plavbu vyplul 10. dubna 1912 ze Southamptonu do New Yorku. V noci ze 14. na 15. dubna parník narazil do ledovce v severním Atlantiku. Poškození lodi bylo vážné, a proto se loď do tří hodin potopila. Na palubě byl nedostatek záchranných člunů pro všechny cestující. Při této události zahynulo více než 1500 lidí.

Příběh Titanicu se znovu objevil, když se na průzkum vydala ponorka zvaná Titan, která vyplula v roce 2023 a měla za úkol vypravit se k vraku Titanicu, který leží téměř 4 kilometry pod hladinou Atlantského oceánu. V červnu 2023 se během cesty ponorka ztratila. Zahynulo všech pět lidí, dokonce i zakladatel společnosti OceanGate.

Jeden z nejvýznamnějších filmů se inspiroval touto událostí a jeho název je stejnojmenný jako název parníku, Titanic. Film sleduje osud Jacka a Rose, kteří se během plavby do sebe zamilují, jenže netuší, že jejich společné momenty nebudou trvat věčně, jelikož loď půjde ke dnu. Hlavní role ztvárnil Leonardo DiCaprio a Kate Winslet, kteří se díky filmu stali proslulými. Film získal celkem 11 Oscarů.

Jaké by to bylo projít si palubou Titanicu, objevit příběhy pasažérů, nebo si sáhnout na ledovec? Přesně tohle vše a mnohem více umožňuje výstava Titanic v Praze v Letňanech. Objevíte zde autentické předměty, vyložené z vraku Titanicu, fotografie, oblečení či ukázky toho, jak vypadaly pokoje od nejbohatších po nejchudší pasažéry. Každý návštěvník při vstupu obdrží palubní vstupenku skutečného pasažéra. Na konci výstavy každý zjistí, zda osoba, kterou obdrželi, tuto katastrofu přežila.

Myslím si, že jak film, tak výstava se snaží ukázat na to, jak se lidi během plavby a během potopení museli cítit.

Kája Janděčková, 8.B

EXKURZE DO ZÁMKU V NEBÍLOVECH Z POHLEDU 3.A

Na životě na zámku mě nejvíce zaujalo:

Petra: Množství obrazů s květinami a nádvoří.

Lucka: Pokoj hraběnky.

Domča: To, že hrabě tam měl 19 koní.

Matěj: Malby a páv.

Kačka a Natálka: Že se tam odehrál souboj dvou kluků s pistolemi kvůli hraběčinu srdci.

Jan: Klavír, na který jsem si mohl i zahrát.

Ella: Pěkný zámecký park s kašnou a krásně vymalované pokoje.

Klárka: Žil tam hrabě s hraběnkou a měli rádi koně.

Na zámku bych chtěl(a) / nechtěl(a) žít:

Lucka, Petra a Kačka: Chtěly bychom jako komtesy, měly bychom i obsluhu.

Natálka a Sofie: Chtěla bych, protože měli krásnou zahradu.

Ella a David: Nemohli bychom, je tam moc zima.

Jára: Nechtěl bych, protože se tam nosí paruka.

Klárka: Ano, protože je to tam hezké.

Jáchym: Nechtěl, protože je to tam moc zastaralé.

Jan: Nechtěl, protože bych se tam nudil a nemohl na nic pořádně sahat.

Nikol: Nechtěla, je to tam moc velké.

Matěj: Báł bych se, že se tam ztratím.

SVĚTOVÝ DEN SVOBODY TISKU: PROČ SE TÝKÁ KAŽDÉHO Z NÁS?

Bereme to jako automatickou věc. Ráno se probudíme, zapneme mobil nebo počítač a přečteme si, co se děje u nás i ve světě. Jenže to, co je pro nás běžné, je pro miliony lidí na světě jen sen. Představte si, že byste žili v Severní Korei. Tam běžný člověk vůbec neví, co je to celosvětový internet – lidé tam mají jen státní síť s pár povolenými weby a v televizi běží pouze vládní propaganda. Nebo v Číně, kde stát zablokoval Google, YouTube i Facebook a přísně kontroluje každou zprávu, kterou si lidé pošlou na chatu. A co teprve v Rusku, kde za napsání pravdy o válce hrozí 15 let vězení a všechna nezávislá média musela ze země utéct. V takových místech lidé vědí jen to, co jim dovolí jejich vláda.

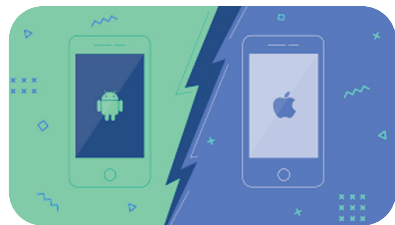
Jak to ale bylo dřív u nás?

Nemusíme koukat jen do zahraničí, stačí se podívat do naší vlastní historie před rok 1989. Za minulého režimu u nás fungovala přísná státní cenzura. To znamená, že noviny, rádio i televizi stoprocentně ovládala jedna vládnoucí politická strana. Novináři nesměli napsat nic, co by se tehdejší politikům nelíbilo. Lidé se tak z oficiálních zpráv vůbec nedozvěděli o spoustě problémů, nehod nebo o tom, jak se žije v zahraničí. Svoboda tisku u nás zkrátka nebyla žádná samozřejmost, ale lidé si ji museli vybojovat. Že je situace ve světě vážná, dokazují i data nezávislé organizace Reportéři bez hranic, která každý rok sestavuje celosvětový žebříček svobody médií. Více než polovina zemí světa je dnes v situaci, kdy je práce novinářů označena za „obtížnou“ nebo „velmi vážnou“. Na samotném dně tohoto žebříčku končí právě státy jako Čína nebo Severní Korea. Celou mapu světa a hodnocení si můžete prohlédnout přímo v mezinárodním žebříčku World Press Freedom Index.

Právě proto každého 3. května slavíme Světový den svobody tisku. Připomíná nám, že za každou poctivou zprávou stojí práce konkrétních novinářů. Ti lidé často riskují svoji svobodu nebo dokonce život, aby se k nám dostala pravda.

Ád'a Janděčková, 9.B

ANDROID VS. IPHONE (IOS)

Pro co se rozhodnout. Každá z platform má své výhody i nevýhody a záleží, zda chcete jednoduchost a dlouhou podporu, nebo volnost a široký výběr hardwaru. Mezi hlavní výhody iPhone patří dlouhá podpora, propojení zařízení, jednoduché ovládání, bezpečnost a je zde i nízké riziko stažení škodlivého softwaru. U Androidu se jedná o výhody v širokém výběru telefonu, svobodě úprav vizuálních a funkčních nastavení, cenová dostupnost a snadná komunikace s PC. Rozhodujete-li se o telefonu, určitě výběr ovlivní také finance. Srovnám-li oba typy dle své zkušenosti, mohu říct, že oba jsou dobré, já upřednostňuji iPhone kvůli bezpečnosti.

Tobiáš Hlaváč, 5.A

STÁLE VAKCI

Rádi hrajete na telefonu hry? Hru Brawl stars určitě znáte, ale víte, jak vznikla? Hra je stará přes 8 let. Je akční a velmi populární. Hru hraje několik desítek milionů lidí. Každý „brawler“ má svou lidskou hlášku a tyto postavy jsou rozděleny do různých světů. Hra je zajímavá v tom, že má spoustu odlišných módů. Princip samotné hry je v tom, že ovládáte postavu zvanou Brawler a v krátkých bitvách (obvykle 2-3 minuty) plníte různé cíle podle herního módu. Buď se dá hrát solo, duo, trio showdown nebo 3 vs 3. V Supercell, kteří vytvořili tuto hru, stvořili velký event, kde hrají profesionální hráči známí jako „event esport“. Každé 2-3 měsíce dochází k aktualizacím, takže je stále něco nového na dosah. Top hráči mají 250 – 285 tisíc trofejí. Hru mohou hrát už děti od 7 let, jelikož má jednoduché ovládání a pěknou barevnou grafiku. Dospěláci si také mohou zahrát, je to rychlá zábava na pár minut. A hlavně je vše bez velkého násilí.

Tobiáš Hlaváč, 5.A

INTERNET NEZAPOMÍNÁ

Každý z nás alespoň jednou denně používá internet. Málokdy si ale uvědomujeme, že každým krokem za sebou zanecháváme takzvanou digitální stopu. Ta může obsahovat překvapivě množství informací o nás. Digitální stopa zahrnuje všechny informace, které o sobě na internetu zanecháváme, ať už vědomě nebo nevědomě. Může to být například poloha zařízení, komentáře, fotografie, zájmy, preference, kontakty a spousta dalšího. Taková digitální stopa se pro nás může stát rizikem zejména pokud naše informace skončí ve špatných rukou.

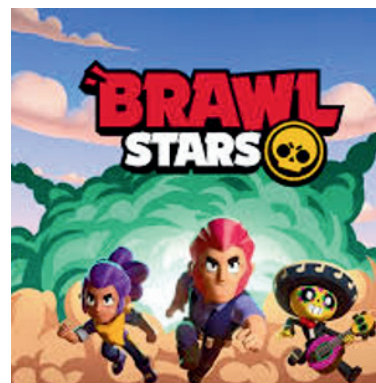

Také jimi může být ovlivněno naše budoucí zaměstnání nebo studium. Digitální stopa ale nemusí být pouze negativní. Díky digitální stopě mohou internetové služby přizpůsobovat obsah zájmům jednotlivých uživatelů. Digitální stopa je nedílnou součástí života v online světě.

Je velmi důležité si uvědomovat, co o sobě sdílíme, může nám to pomoci chránit se do budoucna.

Tak pozor na to, co budete sdílet na internetu během prázdnin!

Ád'a Vondrušková, 9.A

UKODĚLNÝ KURZ

Zahrada byla zábavnější, protože jsme se u toho odreagovali a zasmáli. Ludka je vtipná a hodná. Nikdy s ní nebyla nuda. Do záhonů jsme zasadili mrkve. Já s kamarádkou jsme trhaly plevel. Byli jsme i ve sklepě.

Simona P. 5. C

Docházeli jsme tam 4 dny. První den jsme byli v dílně. Tam jsme měřili a řezali dřeva. Druhý jsme byli na zahradě. Připravovali jsme záhony. Třetí den jsme dokončili naše ptačí budky, moc se mi líbily. Poslední den byla opět zahrada. Hledali jsme různé květiny. Vše se mi moc líbilo.

Petr 5.C

Rukodělný kurz jsem si užila. Na zahradě jsme si zasadili ředkvičku a pak jsme si ji mohli vzít domů. Ptačí budku chci dát babi, bohužel bydlí daleko.

Paulína 5. C

Se skupinou jsme šli na zahradu. Poznávali jsme rostliny a zasadili si ředkvičku. V dílně jsme vyráběli budku pro ptáky. Hodně jsme řezali a navzájem si pomáhali. Vyrobita jsem krásnou budku.

Veronika 5. C

Budku máme na zahradě a přidělali jsme k ní i dřevěnou desku jako krmítko. Už tam máme ptáky.

Jirka 5.C

Povídali jsme si o semínkách a zasadili ředkvičky. Doma mi rostou. Budku jsme stloukli hřebíky dohromady.

Bára 5. C

Moc mě to bavilo na zahradě i v dílně. V dílně jsme řezali pilou. Ze začátku mi to moc nešlo, a pak už jo. Nic nebylo těžké. Když nám končil rukodělný kurz, tak jsem byla smutná, protože to bylo moc fajn.

Zuzana 5.C

Na zahradě jsme se Símou trhaly plevel. Když jsme šly do sklepa odnést věci, tak jsme se tam chvíli zastavily a já jsem strašila holky. Já mám ptačí budku pověšenou na hrušce u nás na zahradě.

Klára 5.C

V PAŘÍŽI NA SKOK

Byli jsme ve Francii čtyři dny. Náš let trval asi hodinu a 40 minut. Dorazili jsme na malé letiště, asi hodinu cesty od Paříže. První věc, kterou jsme v Paříži viděli, byly krásné ulice a obchod. Pak jsme se šli podívat na Eiffelovu věž. Cestou jsme viděli několik mostů se zámky, na kterých byla napsána jména, ale stavaři je dávali pryč, protože most byl jednou kvůli luxusu příliš těžký a zlomil se. Eiffelova věž byla moc hezká, ale když jsem pod ní zpívala, vyčůral se na mě pták. Pak jsme šli do hotelového pokoje. Bylo to moc krásné. Následovala prohlídka večerní Paříže a povečeřeli jsme v klasické pařížské restauraci, jejichž specialitou byli šneci. Druhý den jsme s babičkou a matkou jeli do Disneylandu a zamířily jsme do pařížského muzea Orsay. Bylo tam mnoho krásných obrazů od mnoha známých umělců, od Vincent van Gogha. Pak jsem snědla další šneky. Viděli jsme muzeum doručování a další krásné části Paříže a málem jsem omdlela, protože mi bylo příliš horko. Ve čtvrtek jsme se šli podívat na fantastická místa v Paříži, protože ji můj otec ještě neviděl. Znovu jsme šli k Eiffelově věži, která je prostě impozantní, a já jsem si udělala spoustu fotek. Pak jsme se jen procházeli. V Paříži jsme měli oběd, snídani, večeři, svačiny, zmrzlinu a všechno možné jídlo, které si v Paříži lze představit, a koupila jsem si náhrdelník. Poslední den jsme spěchali, protože jsme se museli dostat na letiště, ale předtím jsme se ještě podívali na pár zajímavých míst v Paříži. Letiště, na kterém jsme byli, bylo velmi malé a téměř žádné bezpečnostní kontroly nebyly. A to byl konec našeho výletu.

Nikola Straková, 8.B

ROZHOVOR S PRŮVODKYNÍ, LEKTORKOU A ORGANIZÁTORKOU

HELENOU PALOVOU

Jaké je vaše povolání?

Pracuji v Památníku Terežín na vzdělávacím oddělení jako lektor a metodik. Nejsem tedy jen průvodce, jak mě žáci nejčastěji vnímají, ale mám na starosti i organizační stránku seminářů pro studenty a učitele, kteří se také můžou dále vzdělávat o holocaustu. Znamená to, že než k nám skupina přijede na seminář, domluvíme se s učiteli na tom, jak bude program vypadat a také na praktických věcech, jako je složení programu, počet účastníků, cena programu, parkování apod. Kromě organizace a práce v terénu také s mými kolegy vymýšlíme nové programy nebo hledáme nové informace (dobové obrázky, fotky nebo vzpomínky pamětníků), kterými můžeme náš výklad ozvláštnit, a ještě více pomoci studentům pochopit toto těžké téma.

Jaké je vaše nejvyšší dosažené vzdělání?

Mám vystudované učitelství pro druhý stupeň, obor němčina – dějepis.

Jaká škola je potřeba k vykonávání vašeho povolání?

Vzhledem k tomu, že naše vzdělávací oddělení pracuje s žáky a studenty, je vhodné mít pedagogické vzdělání.

Jak jste s vaším povoláním spokojena?

Moje práce mě opravdu baví, protože je různorodá. Nějaký čas strávím v terénu se skupinami, ale pak také v kanceláři vyřizuji praktické záležitosti a mám prostor i pro další studium a hledání nových možností, jak mohu s tímto tématem pracovat. Nejdůležitější pro mě ale je to, že jsem v kontaktu s mladými lidmi a můžu jim předávat (pokud o to stojí) nejen informace o historických událostech a kontextu, ale i o tom, co lidé tehdy prožívali a jak se vyrovnávali se svým osudem a co jim pomáhalo přežít. Sice je to historie stará více než 80 let, ale umožňuje nám pochopit, kam až můžou vést předsudky, nenávist i lhostejnosti vůči utiskování jiných.

Doporučila byste toto povolání našim čtenářům?

Nehodí se pro každého, ale určitě doporučila.

Jak jste se dostala ke své profesi?

Ještě při vysoké škole jsem začala pracovat v Pedagogickém centru, kde jsem organizovala semináře pro učitele v rámci dalšího vzdělávání. Při této práci jsem si vytvořila kontakty s Památníkem a když potom přišla nabídka této práce, neváhala jsem, protože kromě organizační práce slibovala i práci v terénu, a navíc přímo v mém oboru. Roli hrálo i to, že bydlím kousek od Terežína.

Premýšlela jste o změně povolání?

Někdy mě napadá, že by možná bylo dobré změnit zaměstnání a opustit tohle náročné téma. Na druhou stranu jsem ale ještě nenašla práci, která by mi dávala takový smysl a pocit naplnění.

Jste spokojena se svým měsíčním platem?

Vcelku ano.

Co je na vaší práci nejtěžší?

Nedělá mi dobře, když občas vidím u návštěvníků nejenom nezájem, ale i ignoranci a neúctu k tomuto místu a jeho obětem.

Někdy je těžké mluvit o smutných věcech, když člověk sám prožívá náročnější období.

V čem vás toto povolání obohacuje, co vám přináší?

Díky své práci se seznamuji s mnoha lidskými osudy a baví mě hledat v nich to pozitivní, co pomáhá lidem udržet si naději. A když se podaří navázat spojení s posluchači, kteří vnímají, přemýšlí a ptají se, dodává to člověku i přes náročnost tohoto tématu energii.

Jak často se musíte vzdělávat?

Během prázdnin nemáme většinou žádné skupiny, takže je prostor pro studium a hledání dalších zdrojů. Také se občas naskytne možnost navštívit jiný památník i v cizině a seznámit se s tím, jak s tímto tématem pracují.

Kolik máte denně prohlídek? Průměrně?

Vzhledem k tomu, že nejsem klasická průvodkyně, mívám většinou jednu prohlídku nebo jinou aktivitu (přednášku, workshop) denně.

Kolik denně nachodíte kilometrů?

Můžou to být tak 4 km.

Pro jaký typ lidí je toto povolání vhodné?

Určitě to musí být člověk, který se zajímá o historii a baví ho komunikovat s lidmi. Potřeba jsou také určité organizační schopnosti a flexibilita.

Koho jste už provázela a jsou účastníci rozdílní? V čem?

Občas se stane, že provázíme zvláštní hosty – já jsem měla možnost provádět bývalého ministra kultury Martina Baxu anebo dceru jedné bývalé vězeňkyně a její vnučky s kamarády. Už několikrát se mi stalo, že ve školní skupině byl někdo, jehož předek ghettem prošel. Určitě je rozdíl mezi základními školami, které jsou někdy sice méně soustředěné, ale často také bezprostřednější, a středními školami, jejichž studenti se většinou více soustředí, naslouchají a dokážou jít i více do hloubky. Také je většinou možné poznat, jestli je škola z menšího města, vesnice anebo se jedná o velkou školu z města. Toto se ale nedá říct úplně obecně, důležité je, jestli se účastníci o téma zajímají, příp. jak se na to ve škole připravují.

Rozhovor připravil a zpracoval Daniel Topinka, 9.B

VÝLET, KTERÝ SE NA CHVÍLI STAL HOROREM

Konec roku neznamená pouze méně učení nebo nepřetržité se těšení na prázdniny. Většina tříd jezdí na školní výlety, na kterých vznikají nezapomenutelné vzpomínky. V případě 8.B tomu nebylo jinak.

Výlet jsme odstartovali pondělní jízdou vlakem do Běšin, kde jsme bohužel museli kvůli výluce přestupovat mezi vlaky a autobusem. Cesta utíkala rychle, možná protože bylo dost brzo ráno, a ne každý byl vyspalý natolik, aby opravdu dokázal vnímat čas. Po cca dvouhodinové cestě jsme dorazili do Běšin, kde jsme ale nejdříve museli najít náš kemp. Sice nás to stálo pár špatných odbočení a pár kroků navíc, ale nakonec jsme do cíle dorazili asi po půl hodině.

V našem ubytování jsme dostali klíčky od chatek a rozeběhli se ubytovat. My jsme shodou náhod získaly tu nejošklivější chatku z těch, které jsme měli dostupné, ale to nám poměrně nevadilo. V pondělním programu jsme měli namířeno ještě do lanového centra v Sušici, kam jsme po půl hodině také vyrazili. Vlak jsme stihli "jakžtakž", avšak cesta byla dost únavná, takže ačkoliv bylo teprve poledne, většina z nás ve vlaku usínala, ale to netrvalo dlouho, protože před námi byla dvoukilometrová cesta na náměstí Sušice. Zde jsme si dali oběd, nebo koupili něco sladkého a pokračovali v cestě dál.

Když jsme dorazili do lanového centra bylo nám řečeno, jak při prolézání správně postupovat a jak si nasadit výstroj. Prolézání byla docela zábava a dost dobrý adrenalin. Nebylo ale výjimkou, že někdo přecenil své síly, a nakonec se rozhodl, že to například nezvládne, což není špatně. Také se ale stalo, že se někdo rozhodl nerespektovat pravidla a šel vstříc smrti, protože nebyl nijak připoután k lanu a prostě šel (ne celou dobu). Po dvou hodinách jsme zase vyšli na vlak a jeli zpět do Běšin. Večer jsme se rozhodli zahrát si nějaké písničky na kytaru, avšak místo ohně jsme si zapálili svíčku.

Druhý den jsme zahájili snídani a rovnou jsme vyrazili za jádrem našeho výletu. Na rafty. Vyjeli jsme do Sušice a tam jsme zase chvilku bloudili, dokud jsme nenašli půjčovnu a vyrazili jsme i za špatného počasí na vodu. Všichni jsme plní očekávání naskákali do raftů netušící, že se na chvíli stane nevinný výlet něčím, co nikdo nechtěl.

První polovina cesty probíhala klidně, navzdory deštivému počasí a nedostatku vody se jelo docela hezky. Náš raft byl tedy oproti ostatním absolutně neschopný a pomalý, ale nedělali jsme si z toho těžkou hlavu a jeli dál. Po zhruba půlce jsme se setkali s ostatními rafty a pokračovali v cestě. Raft, ve kterém byly paní učitelky, nás rychle předešel a my se snažili dohnat ostatní, ale to, že jsme byli mezi posledními, bylo vlastně to nejlepší, co se nám mohlo stát.

Jeli jsme po směru proudu vody, když v tom jsme najednou před námi zahlédli dva rafty, které se držely u sebe. Byli v nich naši spolužáci a mávali na nás. Připluli jsme k nim a v tu chvíli jsme zahlédli pár našich úplně na kost promrzlých spolužáků. Byli úplně fialoví a bylo nám dost jasné, že pokud je co nejrychleji nedostaneme na souš, nemusí to s nimi dobře dopadnout. Bylo nás tam asi patnáct, z čehož asi pět nebo šest lidí nebylo schopných kvůli svému stavu pádlovat. Rozhodli jsme se všichni spojit síly a co nejlépe se se situací vyrovnat. Ti, co mohli, dali promrzlým spolužákům oblečení a začali jsme vymýšlet plán. Nejdříve jsme se pokusili kontaktovat ostatní, což se nám ale nepodařilo, protože byli až moc napřed a neměli u sebe telefony. Rozhodli jsme se tedy pro jiné řešení. Dva naši spolužáci se rozhodli, že se obětují a vydají se hledat pomoc na břeh. My jsme se mezitím pokusili co nejrychleji dostat kamkoliv, kde byli lidi. Nakonec se spolužáci vrátili s tím, že kousek od nás je nějaký kemp a že nás tam už budou čekat. Náš plán byl dostat rafty za sebe a ti, co mohli, dělali vše pro to, abychom tam všechny ve zdraví dopravili. Někteří spolužáci trávili celou dobu ve vodě a snažili se rafty, které se neustále zasekávaly na kamenech, dostkat až ke břehu. Nakonec jsme opravdu břeh zahlídli a s plným nasazením se na něj dostali. Vlastníci kempu se o nás moc hezky postarali, dali nám čaj a my jsme jim za to moc vděční. Po chvilce za námi dorazily i paní učitelky a další skupinka, co byla před námi. Ano, sice jsme dostali vynadáno, ale já osobně si myslím, že jsme se zachovali tak nejlépe, jak jsme mohli a pořád jsme drželi spolu a dokázali spolupracovat jako tým. Celý zážitek působil jako z velice dramatického filmu, ale přeci jenom jsem vděčná za to, že se to stalo a my si na vlastní kůži zkusili, jaké to je držet se i v nejdrsnějších chvílích spolu.

Zbytek programu na daný den jsme zrušili, což měla být prohlídka hradu Rabí, ale všichni jsme byli úplně promočení a unavení, proto jsme už jen šli pěšky na nádraží do Žichovic a tam jsme vyrazili vlakem do kempu. Celý den jsme pak už jen odpočívali a bavili se s ostatními.

Třetí, tedy už poslední den, jsme pouze vyklidili chatky, sbalili si všechny věci a vyrazili zase na nádraží, tentokrát naše cesta nevedla do Sušice, ale do Dobřan. A tak jsme zakončili náš školní výlet. Někdo by si možná řekl, že to bylo náročné a vlastně se nám celý výlet překazil, ale já bych řekla opak. Alespoň jsme toho více zažili a máme do sbírky o jednu historku víc.

ZELENÝ PÁS

Už v minulém čísle jste se mohli dočíst o workshopu Zelený pás, kde jsme se dozvěděli něco málo o době po druhé světové válce a za komunistů. Nebylo to ale úplně všechno. Na workshop jsme navázali o týden později, když jsme vyrazili na výlet na česko-německé hranice, přesněji do městečka Schönsee.

Počátek výletu byl poměrně nevinný. Cesta autobusem byla sice dlouhá, ale dalo se to přežít a po cca 2 hodinách jsme dorazili na místo. Většina z nás byla lehce zmatená z toho, co se vlastně děje, nicméně snažili jsme se přizpůsobit a dělat, jakože máme přehled o tom, co se právě děje.

První aktivitou dne se stala seznamovací hra, která spočívala v představení se v opačném jazyku. Po hře nám bylo řečeno, že popojedeme kousek autobusem a odtud vyrazíme na trochu delší procházku. Naše očekávání nebylo moc vysoké a počítali jsme s trošku delší procházkou. Naše naděje ovšem vymizela, když nám byla ukázána cesta, kudy a kam půjdeme. Z delší procházky se vyklubala desetikilometrová procházka lesem na pět hodin. Po cestě se dokonce pár lidem podařilo zapadnout v blátě, odkud je ostatní museli zachraňovat. Nevyhnuli jsme se ani mokru v botách, protože ne všichni (včetně mě) zvolili nejlepší obuv. Nejvíce nás při cestě trápil nedostatek vody, protože bylo poměrně teplo a my chodili neustále do kopce a z kopce.

Konečně nám tedy bylo oznámeno, že dostaneme oběd. Co k tomu říct, z preclíku, šunky, sýra a pár dalších věcí jsme se moc nenajedli. Cesta zahrnovala i spolupráci s německými žáky, avšak ne všem se spolupráce podařila. Ke konci cesty jsme spíše doufali, že se někdo záhadně objeví se zásobami vody, než abychom si cestu užívali. Nakonec se přeci jen objevila menší hospůdka, ve které jsme si všichni mohli dát nějaký nápoj a odpočinout si z náročné procházky.

Tímto bych Vám všech chtěla předat menší vzkaz. Do přírody si vždy berte vhodnou a obuv a dostatek tekutin, ať neskončíte jako my.

Áda Lockerová, 8.B

BYL U NÁS VYHLAZOVACÍ TÁBOR?

V úterý 12.5. se jela většina deváťáků podívat do Terezína. Když jsme přijeli po dlouhé cestě na místo, dozvěděli jsme se, že Terezín není jedna velká pevnost, ale celé město.

První jsme měli přibližně 45minutový rychlokurz o Terezínu. Při něm jsme se dozvěděli stručnou historii Terezína, a hlavně, jak nám paní lektorka mnoho- krát zdůrazňovala, Terezín nikdy nebyl vyhlazovací tábor, ale jen shromažďovací, aby se nejenom Židé následně mohli dostat do koncentračních a vyhlazovacích táborů. Po této přednášce jsme se šli podívat naživo na město. Prošli jsme si i některé budovy, kde trestaní spali a měli věci. Pak jsme se autobusem jeli podívat i do malé pevnosti, která byla vyčleněná pro vězně. Tam to bylo děsivější. Dozvěděli jsme se, že je zavírali na tzv. samotku.

Ač se té malé místnůstce bez oken říkalo „samotka“, tak tam častokrát bývalo i 15 lidí najednou. Vězni měli na dřevěných, třípatrových „postelích“, k sobě stlučených prknech, v průměru 30 centimetrů místa, kvůli problémům s kapacitou.

Myslím si, že bychom se tam všichni měli podívat, abychom věděli, čeho jsou lidé schopní a čeho se v minulosti dopustili, a abychom mohli zaručit, že nikdy nedovolíme, aby se dělo něco podobného.

Daniel Vimr, 9.B

NĚCO JAKO ŠKOLA V PŘÍRODĚ

Naše dvě šesté třídy jely v květnu do Horažďovic na přírodovědný pobyt s názvem Entomolog na koloběžce. A tak jsem se ptala, jak se tam šestákům líbilo. A ano, hodně dětem se to líbilo a dělaly i několik zajímavých aktivit, pobyt ale začal přivítáním a vysvětlením pravidel pobytu.

Ale nejvíce dětí bavily aktivity, třeba ježdění na koloběžce, také mikroskopování a zkoumání brouků. Děti se učily se o broucích, živočiších ve vodě, v trávě a často je i hledaly ve vodě nebo vzemi. Také chytaly motýly a létající hmyz. Ale ne všem dětem se určité věci líbily. Neměly radost z toho, že se na noc odevzdávaly telefony. Také se dětem první den líbilo, že si večer opečou burty, ale to se nestihlo. I když pobyt měl své chyby, tak se moc líbil.

Míša Suchá, 6.C

POSLEDNÍ KOLO

Asi si ještě pamatujete, jak jsem psala o krajském kole Debatíady. Soutěž dál pokračovala až do státního kola, které bylo násobně těžší. My jsme se do celostátního kola probojovali a tam na nás čekaly teze, které zněly, zda by se přístup dětí k autoritám měl změnit a jestli by se videohry měly změnit. U obou tezí jsme si udělali přípravu, ale tady byl problém v tom, že k těmto dvěma tématům nemáme blízko. Tedy hlavně k těm videohrám. Protože jsme byli schopni vyhrát jen jedno kolo ze tří, nepostoupili jsme do semifinále. Státní kolo se konalo v Praze 16.5. 2026 na Gymnáziu Karla Sladkovského. Upřímně, i když to bylo náročné, tak si myslíme, že je to tak jako tak velký úspěch a udělali jsme, co jsme mohli. Často jsme ale nesouhlasili s rozhodnutím rozhodčích, ale opět to musím zopakovat, byla to skvělá zkušenost a je mi i trochu líto, že si budeme muset počkat na příští školní rok.

Míša Suchá, 6.C

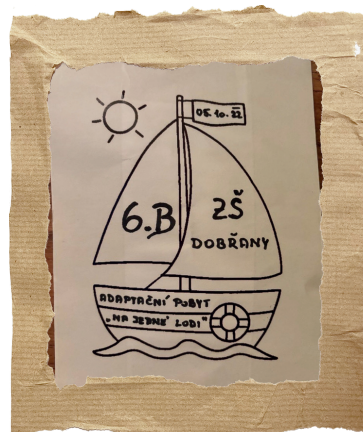
JAK MOC JSME SE ZMĚNILI?

Někdy stačí vzkaz z 6. třídy k tomu, abychom si vykouzlili úsměv na tvářích. Na letošním výletě v Hluboké nad Vltavou jsme totiž po letech otevřeli naši starou láhev z adaptáku. Čist vzkazy, které jsme tehdy napsali sami sobě nebo spolužákům, bylo velmi milé a vtipné. Zároveň bylo vidět, jak moc jsme se od té doby posunuli. Kdybychom ty vzkazy psali dneska, vypadaly by úplně jinak.

Do sportovního areálu na Hluboké jsme se vrátili po roce, takže jsme to tam už dobře znali. Počasí nám sice moc nepřálo, ale náladu nám to nezkažilo. Spoustu času jsme strávili na pokojích – koukali jsme na filmy nebo hráli hry, ale hlavně byli spolu.

Jakmile venku na chvíli přestalo pršet, hned jsme to šli využít. Stihli jsme skákat na trampolínách, hrát minigolf, badminton nebo stolní tenis. Také jsme navštívili samotný zámek Hluboká.

I když jsme kvůli dešti strávili hodně času na pokojích, tenhle výlet stál za to. Když se podíváme na ty staré vzkazy, je jasné, že už dávno nejsme ti stejní šestáci. Každý z nás se hodně změnil a posunul jinam. Důležité ale je, že jako třída spolu držíme dál.

Adéla Jandečková, 9.B

ROZHOVOR S PAMĚTNÍKEM

PANEM JOSEFEM FIŠEREM

Jak se jmenujete a kolik je vám let?

Jmenuji se Fišer Josef, jsem narozený 14. 7. 1920. A bude mně, pokud mně to pánbůh dovolí 14.7. tohoto roku 98 let.

Kde jste se narodil a jaké bylo vaše dětství?

Narodil jsem se a žil se svou maminkou. Bydleli jsme v Kališti. Kaliště je taková malá vesnička obklopená lesy. Je to krásná vesnice, kde bylo pouhých dvaadvacet čísel popisných. Z toho tam žili dva sedláci a dalších dvacet občanů. Byli to tehdy velcí chudáci. Za mojí maminkou tehdy chodil jeden pán ze Srdečka. Namlouval si ji a z jejich vztahu jsem se pak v Kališti narodil já. Tento pán už ale o moji maminku moc nestál. V Kališti byla velká bída, a tak se maminka, když mi byly asi tři měsíce, sebrala, zabalila mě do deky a šla pěšky do Srdečka. Podle mě je to z Kaliště tak 12 až 15 kilometrů. Byla to pro ni tehdy obrovská cesta. Šla za tím svým mužem – vlastně ne mužem, ale za tím pánem, který mě zplodil. Jmenoval se Josef Florián. Jeho rodina moji maminku nejprve přijala velmi dobře. Měl ale matku, což byla typická tvrdá selka, která moji maminku během čtrnácti dnů doslova vyšťvala. Moje maminka totiž přišla do Srdečka bez

jakéhokoliv věna. Měla jen ten majetek, co měla na sobě, a své vlastní ruce. A tak odešla i se mnou. Co měla chudák dělat. Sebrala se a šla zpátky ke svým rodičům do Kaliště. Tam mě předala svému tátovi a své mámě. Mimochodem, můj děda, to bylo moje všechno. Maminka pak odešla do služby do Dobřan k nějakému panu Langovi. Byl to německý sedlák, u kterého sloužila. V Dobřanech si pak našla svého budoucího manžela. Společně s jeho rodinou – s jeho otcem a matkou – si postavili tento dvojdoměk (ten domek vedle). Vdala se a měli spolu jedno dítě, mého nevlastního bratra. Ten byl o čtyři roky mladší než já. V roce 1936 moje babička zemřela. No a můj děda si vzal do Kaliště jinou paní. Na základě toho moje mamí mě vzala k sobě do Dobřan. Když přišli Němci, změnil jsem školu a začal jsem chodit do takzvané osmiletky do německé školy. Školu jsem dochodil, když mně bylo 14 let. Moje maminka se snažila, abych dostal nějaký řemeslo. Ale tenkrát byla doba taková, že Češi, kteří tady zůstali, se nemohli ničeho učit. Tak jsem dostal z pracovního úřadu ve 14 letech takzvaný příkaz povinné, že se musím hlásit ve Stodě, v nějaká truhlárně, kterou řídil 1 důstojník SS. Vyráběly se tam bedýnky pro dělostřelecké granáty z Holýšova. Povinně jsme museli dojíždět do Stoda, zhruba v 5 hodin ráno byl autobus na náměstí. Dělalí jsme od 6 hodin ráno, a to i v sobotu do deseti hodin večer. Tak jsem jezdil a pracoval, než mi přišel příkaz povinné znovu. Povinné hlášení, že mám nastoupit, to mně bylo asi 15.

Odjel jsem na předvojenský výcvik do Laxenburgu v Rakousku. 5 měsíců jsem se učil, jak budu budoucí vojákem. Když jsem se vrátil, byl jsem doma krátce, dostal jsem pozvání na vojenský výcvik.

Zažil jste bombardování Dobřan?

Dobřany byly bombardované, a to mě s bráchou probudilo. Padaly bomby, kluk běžel a jedna z prvních fosforových bomb padla do vedlejší místnosti. Já jsem šel k oknu, jakože vylezu, ale to už úplně vše hořelo, přes okno jsem se nedostal, akorát jsem slyšel kluka, jak volá: „Pepo! Josef, Josef, Josef!“ Podle hlasu jsem prošel sem do kuchyně. Vzal jsem housata, která byla v kotci, a běžel společně s nimi a klukem do sklepa, odtud jsme utekli, jakmile se do sklepa začal valit kouř. Vylezli jsme a v noční košili jsme bosí se šesti housaty běželi do Chlumčan. V Chlumčanech asi v těch prvních barákách, nevím, kde se našli dobří lidi, kteří nás vzali, ošetřili a oblékli a nechali nás tam přes noc ubytovat. Byli jsme tam do rána a druhý den se vydali zpět do Dobřan. Přišli jsme sem, všechno tady bylo vyhořelý, z baráku stály jenom stěny a komín, jinak bylo shořeno všechno, nezbylo tady ani prkýnko. No a já jsem přišel s bráchou, v jedné ruce tašku, v druhé bráču. Před dveřmi byla moje mamí a babi, které plakaly, protože si myslely, že jsme uhořeli.

Během války jste se dostal na východní frontu, jak na tuto dobu vzpomínáte?

Naši divizi nechali nastoupit do vlaku a jeli jsme na východ na východní frontu do východního Pruska. Tam nás odvezli, my jsme se tam zakopali. Proti nám byli Rusové a náš velitel zmizel. My jsme zůstali zakopaný. Půl roku života na východní frontě, kterou jsem já prošel, byla to fronta. Bylo to půl roku utrpení, bolesti a boje, kde jsme se jenom bránili a utíkali a bojovali o život.

Vendula Křížová, Daniela Malá 9.B
Přepsal: Daniel Topinka 9.B

KDO VYROBIL VAŠE TRIČKO?

Prázdniny jsou za rohem, vy se budete snažit doplnit kufry na tábory a dovolenou. Přemýšleli jste o tom, zda všechny ty věci vážně potřebujete?

Již delší dobu čtu různé články o tom, jak moc plýtváme výrobky, z mnoha stran se dozvídám, kdo za jejich existencí stojí. Děti!

Dětská práce je něco, co se děje již dlouhou dobu, ale v současné době se stává čím dál větším problémem. Společnosti rychlé módy a další často využívají děti místo toho, aby platily dospělým. Děti, které pracují, jsou obvykle placeny mnohem méně než dospělí, zejména ve srovnání s muži.

Můžete se podívat na společnosti rychlé módy, jako jsou SHEIN a Temu. Pokud byste šli do některých továren, mohli byste vidět tisíce, nebo dokonce desítky tisíc dětí, které pracují od rána do večera místo toho, aby chodily do školy a získaly potřebné vzdělání. Zamyslete se nad tím: stojí košile, kterou jste si koupili v SHEIN za 100 korun, za to, že ji dítě vyrobí, místo aby se učilo a stalo se lékařem, vědcem, učitelem nebo jiným profesionálem? Toto dítě mohlo mít tyto příležitosti, kdyby se mohlo vzdělávat, místo aby strávilo dětství výrobou levného oblečení, které mnoho lidí po několika týdnech vyhodí. Dětská práce je obrovský problém a zůstane obrovským problémem, dokud s ní něco neuděláme.

Nemůžeme ji zastavit jen přes noc, zvláště když jsou do toho zapojeny obrovské společnosti jako Temu, SHEIN a Nestlé. Šíření povědomí o dětské práci je však důležitější, než si mnoho lidí uvědomuje. Lidé o ní potřebují mluvit, i když je to nepříjemné, protože miliony dětí po celém světě s ní denně bojují. Děti umírají kvůli dětské práci. Umírají, protože pracují v nebezpečných podmínkách. Umírají, protože nemají dostatek peněz na to, aby si koupily jídlo, které jejich rodiny potřebují. Mnoho rodin je závislých na tom, že jejich děti pracují, aby si mohly dovolit potraviny, a i tak to často nestačí. Děti umírají, protože jsou přepracované. Umírají, protože nemají dostatek spánku. A na co? Na levné výrobky a věci, které mnoho lidí ve skutečnosti nepotřebuje.

Až budete balit a říkat, co všechno potřebujete, zamyslete se nad tím, jestli to tak opravdu je.

Nikola Straková, 8.B

TÝRÁNÍ ZVÍŘAT

Týrání zvířat je v našem světě obrovským problémem a každý den je více zvířatům ubližováno, jsou zanedbávána a zabíjena lidmi, kteří by je měli chránit. Často to vidíme u štěňat a dalších mladých psů, kteří ještě nebyli vycvičeni. Někteří majitelé jsou frustrovaní a bijí je za chování, o kterém štěňata ani nevědí, že je špatné.

Psi však nejsou jediná zvířata, která trpí týráním. Dalším příkladem mohou být dostihy. Někteří koně jsou tlačeni za hranice svých možností a v některých případech jsou týráni, aby běželi rychleji. Bít zvířata jen za účelem zlepšení jejich výkonu není přijatelné. Mnoho lidí také vidělo videa na Facebooku nebo jiných platformách sociálních médií, která ukazují, jak jsou zvířata zachraňována. Bohužel některá z těchto videí jsou zinscenovaná. V některých případech byli lidé, kteří se zdáli, že zvířata zachraňují, ve skutečnosti ti, kteří je v první řadě vystavili nebezpečí, aby získali zhlédnutí a vydělali peníze. To může někdy vést ke zranění nebo dokonce smrti „zachráněného“ zvířete. Dalším příkladem jsou cirkusy. Na mnoha místech již zvířata nejsou v cirkusech povolena kvůli rozsáhlému týrání, ke kterému v tomto odvětví dochází. Týrání zvířat je důležité téma, o kterém by lidé měli častěji mluvit.

Zvířata mají city. Jsou to živí tvorové, ne předměty pro naši zábavu. Zaslouží si péči, respekt a ochranu.

Budte během prázdnin všímaví, pečujte o své okolí a nebudte lhostejní k tomu, co se zvířatům děje.

Nikola Straková, 8.B

Ministerstvo
zemědělství

Přísnější tresty za týrání

Vláda projednala novelu na
ochranu zvířat proti týrání

LANO NA SKÁLE

V České republice je spousta skvělých ferrat od nejjednodušších po ty nejtěžší obtížnosti. Doufám, že víte, co jsou to ferraty. Je to jednodušší než lezení na skále, ale i u ferrat se člověk taky pořádně zapotí, zvláště na obtížnosti D, E a F. Možná, že jste se někdy procházeli v Bečovské botanické zahradě a říkali si, proč je na té skále kovové lano. Je to právě kvůli ferratám.

Bečovská ferrata patří mezi mé nejoblíbenější ferraty. Také se mi velmi líbí ferrata Slané, kde jsou všechny obtížnosti od A do F. Nedávno jsem vyzkoušela i ferratu v Hluboké, na kterou se sice jde 7 km pěšky, ale potom nás čekala 400m ferrata obtížnosti CD, což stojí opravdu za to. Na jednom úseku jsem se pěkně zapotila a musela mi pomoci paddleboardistka, která zrovna jela okolo.

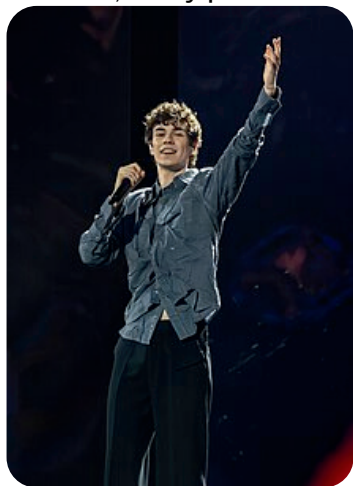
Další hezké ferraty jsou v Písku, kde jsou dvě dráhy, které pokrývají celou skálu nad řekou. Je obrovská škoda, že něco takového, jako jsou ferraty, není blíž k Plzni. Nejbližší je právě ta bečovská bioferrata. Prý je ještě jedna v Plzni, ale ta je na soukromém pozemku, takže tam se bohužel nedostaneme.

Verča Topinková, 8.B

SOUTĚŽ, KTERÁ SPOJUJE

Tisíce lidí zažily nezapomenutelná vystoupení buď na vlastní kůži nebo z pohledu diváka. I takový byl jubilejní 70. ročník soutěže Eurovision Song Contest, který minulý rok proměnil Vídeň v hudební město neboli jednalo se o vítěze JJ, který pocházel z Vídně, a tudíž tento rok se soutěž konala právě tam.

Česká republika se soutěže Eurovision Song Contest účastní od roku 2007, kde poprvé debutovala skupina Kabát s písní Malá dáma. Po pauze v letech 2010-2014 se Česko účastní pravidelně. Nejúspěšnější místo si z naší země v roce 2018 probojoval Mikolas Josef s písní Lie to me a získal 281 bodů.

Mezi jedny ze soutěžících z roku 2026 patřil i Daniel Žižka neboli reprezentant České republiky. Daniel se rozhodl, že na soutěži zazáří se svou písní „Crossroads“. Jedná se o píseň, kterou společně napsal se slovenským hudebním producentem a skladatelem Viliamem Béréšem. V soutěži se Daniel Žižka probojoval do finále, kde skončil se 113 body na 16. místě.

Vítězkou letošního ročníku se stala žena Dara, pocházející z Bulharska. Fanoušky zaujala svou písní „Bangaranga“, která se stala hitem. Celkově obdržela 516 bodů, s nimiž porazila Rumusko, které skončilo na třetím místě, dokonce i Izrael, který byl na druhém místě.

Troufli byste si zpívat před tisíci lidmi?

Karolína Janděčková, 8.B

**Děkujeme všem našim čtenářům za přízeň
v končícím školním roce, přejem Vám pohodové
a co nejdelší prázdniny!**

PS: Nový Podlavičník už začátkem října!

Redakce Podlavičníku:

Tobiáš Hlaváč, Michal Hrbáč, Šimon Sýkora (všichni 5.A), Lenka Samcová, Štěpán Karel Hrábek (oba 5.B), Radovan Hajdúk (5.C), Jan Otýs, Michaela Suchá 6.C, Adéla Lockerová, Nikola Straková, Veronika Topinková, Karolína Janděčková, Adéla Vondrušková 9.A, Daniel Vimr, Daniel Topinka, Adéla Janděčková (všichni 9.B).

Šéfredaktorka pro 1. stupeň - Kateřina Maříková, šéfredaktorka pro 2. stupeň - Michaela Pour Hlaváčová, grafický design - Lukáš Palkoska